

P ô s t 2001

Otec Róbert P. MALONEY
Generálny predstavený

Všetkým dcéram kresťanskej lásky

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s vami!

Postupne, ako budeme prenikať do úryvkov o Ježišovom utrpení, smrti a zmŕtvychvstaní, budeme sa stretávať s niekoľkými zaujímavými osobnosťami. Niektoré z nich zohrávajú hlavnú úlohu, ako Mária, Ježišova Matka, vzor všetkých kresťanov, Pilát, nie veľmi známy správca vo vzdialenej rímskej pevnosti, ktorého však milióny osôb budú spomínať v "Kréde" kvôli jeho zbabelosti v Ježišovom procese; veľkňazi Annáš a Kajfáš, ktorí v skrytosti zosnovali sprisahanie; Herodes, zvrátený kráľ malej krajiny obsadenej Rimanmi; spiaci Peter, Jakub a Ján v záhrade a Judáš, zradca. Iní majú vedľajšiu úlohu, ako Šimon Malomocný, u ktorého istá žena pomazala Ježiša voňavým olejom na náznak jeho pochovania; Malchus, ktorému odťali ucho; vojaci, čo sa posmievali Ježišovi; slúžka, kladúca otázky Petrovi; Barabáš, vzbúrelec a zbojník; Šimon z Cyrény, otec Alexandra a Rúfusa; plačúce jeruzalemské ženy na krížovej ceste; dvaja lotri; vojak; skupina žien pri Ježišovom kríži: Mária Magdaléna, Mária, matka Jakuba a Jozefa, matka Zebedejových synov a Salome; Nikodém, prichádzajúci v noci; Jozef z Arimatie, bohatý učeník; neveriaci Tomáš a sklamaní Kleofáš so spoločníkom, ktorí náhlivo utekali z Jeruzalema späť do Emauz.

Dnes vás chcem poprosiť, aby ste uvažovali spolu so mnou len nad jednou postavou ženy, Márie z Magdaly, ktorú dejiny nesprávne opisovali a umenie ju predstavovalo v zlom svetle. V evanjeliách je prítomná pri Ježišom ukrižovaní a ako svedok jeho zmŕtvychvstania. Dovoľte mi navrhnúť vám niekoľko úvah o tejto vernej Pánovej spoločníčke.

1. Pomýleným chápaním niektorých častí Nového Zákona videli nespočetní kresťania v tejto žene mravne skazenú osobu (por. Lk 7, 37). Mnohí maliari, medzi nimi Rembrandt, Caravage, Greco namaľovali Magdalénu s črtami kajúcej prostitútky, ktorá uvažuje v slzách. Po piatich minútach hľadania na Internete, vám stránka web Umeleckej galérie ponúkne 50 obrazov Magdalény. Medzi nimi výnimočné dielo Juraja de la Tour, ktoré tvorí centrálny bod súčasnej výstavy v Ríme. Ale nech by bol portrét tejto kajúcej hriešnej ženy akokoľvek krásny, nemôžeme si túto skutočnosť overiť vo Svätom Písme. Z úryvkov, ktoré predchádzajú udalosti Pánovho utrpenia, vieme o nej jednu vec: po oslobodení od siedmich zlých duchov, spolu s inými ženami sprevádzala Ježiša všade, kam šiel. Nech by bola jej závislosť na zle akákoľvek, zaiste musela byť veľká, pretože svätý Lukáš pri opise (8, 2) používa počet sedem, čo znamená plnosť. Toto nám dovoľuje povedať, že Mária Magdaléna bola úplne posadnutá zlým duchom. Avšak neskôr ju poznáme z Evanjelia: uzdravenú, vernú a milujúcu učeníčku. Z otrokyne zla sa stáva Ježišova blízka priateľka. Táto pozitívna, radikálna zmena z nej robí ideálny vzor na meditáciu počas pôstnej doby. Prechádza zo závislosti k dôvernosti s Pánom. Toto je podstatný smer cesty pôstu. My, ktorí sa usilujeme kráčať po tej istej ceste, mali by sme sa pýtať: "Akými spôsobmi som 'ovládaný' zlom?" Ktoré uzdravenie si môžem prosieť od Pána?

2. V evanjeliu svätého Jána je Mária Magdaléna prvou evanjelizátorkou počiatocnej Cirkvi, a nie Peter alebo niektorý iný učeník. Ohlasovanie veľkonočnej zvesti tejto ženy, z ktorej bolo vyhnaných sedem zlých duchov (Lk 8, 2), je celkom jednoduché: "Videla som Pána." (Jn 20, 18)

"Videla som Pána." Povzbudzujem Vás, aby ste počas tejto pôstnej doby neúnavne hlásali tento pôsobivý odkaz. Hlásajte ho pri vyučovaní, pri katechéze. Ohlasujte Ježišovu prítomnosť aj bez slov – čo je často najdôležitejšie vo vincentskej tradícii. Hlásajte ju radosťou a vierou, ktorú prinášate do domov chudobných. Ohlasujte ju presvedčením a láskou, ktorými budete preniknuté pri vstupe do tried. Hlásajte ju skutkami činnej lásky, ktoré sú hodnoverným a nepopierateľným znamením, že Ježiš žije v tomto svete. Nech je Radostná zvesť viditeľná prejavom srdečnosti, s akou prijímate ľudí z ulice, keď prichádzajú "na polievku"; alebo chorých na AIDS, ktorí hľadajú vašu pomoc; alebo muži, ženy a deti, ktorí blúdia bezcieľne v táboroch utečencov; alebo mladí ľudia, ktorí prichádzajú hľadať zmysel, ktorý chcú dať svojmu životu. Nech celé vaše bytie vyžaruje skrze jednoduchosť, pokoru a lásku tieto slová: "Videla som Pána!"

3. Evanjelium svätého Jána nám tiež hovorí, že predtým, ako bola Mária svedkom Zmŕtvychvstania, bola svedkom Kríža (19, 25). Ján nás osobou Márie Magdalény učí, že nikto sa nemôže deliť o radosť zo zmŕtvychvstania, ak sa najskôr nezúčastnil na Ježišovej bolesti, utrpení a smrti. Máriina dôvernosť s Ježišom nie je len citová; bola pri ňom až do konca, zatiaľ, čo sa druhí skryli. V evanjeliách je meno Magdalény jediné, ktoré nachádzame aj pri kríži, aj pri hrobe. Tak hlboko milovala Pána, že vo chvíli utrpenia sa neskryla. Pochopila cenu, ktorú treba zaplatiť, aby mohla byť učeníčkou. To isté pochopil aj svätý Vincent. V jednom liste, spreď roku 1634, adresovanom Lujze de Marillac, opisuje kríž ako "najlepšie miesto, ktoré

môžete mať na tomto svete" (SV I, 152). Naše putovanie počas pôstu znamená stále viac sa stotožňovať s ukrižovaným Pánom a mať účasť na utrpení toľkých ukrižovaných národov v súčasnosti. Solidarita Márie Magdalény s Pánom zostala neochvejná až do jeho skonania. Kvôli tomuto bola schopná vidieť ho v jeho zmŕtvychvstaní. Ku ktorým dnešným ukrižovaným osobám volá Pán každého z nás, aby sme boli s nimi solidárni?

4. V Jánovom evanjeliu pri opise udalostí po Ježišovom zmŕtvychvstaní Mária Magdaléna pýta sa dvakrát otázkou, ktorú si kladie každý kresťan: Kde je **dnes** Pán? Tomu, ktorého pokladá za záhradníka, hovorí: "Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja si ho vezmem." Jánovo evanjelium prináša dve odpovede na túto otázku; obidve sú veľmi dôležité pre nás, ktorí žijeme vo vinčentskej tradícii.

Prvá znie: Zmŕtvychvstalý Pán je pri Otcovi (13, 1-3; 14, 12; 14, 28; 17, 21-26). Preto Ježiš hovorí Márie Magdaléne: "Nezdržuj ma, veď som ešte nevystúpil k Otcovi." (Jn 20, 17) Zmŕtvychvstalého Pána nachádzame v lone Otca. S ním máme byť spojení, preto ho musíme deň čo deň hľadať v ustavičnej modlitbe, zvlášť počas tohto času pôstu, pretože Ježiš a Otec sú jedno.

Jánovo evanjelium podáva druhú odpoveď na Máriinu otázku, a to, že Ježiš "zostáva so" svojimi učeníkmi (kap.14, v. 3, 18, 20, 23, 28). "Ostáva naveky" (12, 34). **Tu** nachádzame zmŕtvychvstalého Pána. Zostáva žiť v komunite, v našich bratoch a sestrách a prebýva s nami, zvlášť s tými najnúdznejšími. "Bol som hladný, a dali ste mi jesť. Bol som smädný, a dali ste mi piť. Bol som nahý a priodeli ste ma." (por. Mt 25, 35-36). Naše vinčentské povolanie spočíva v hľadaní a nachádzaní Pána vo svete tých, ktorí sú v ňom vylúčení na okraj.

Mária z Magdaly videla vzkrieseného Spasiteľa. Radostnú zvesť ohlasuje celkom jednoducho: "Videla som Pána". Vidíme ho i my? Hľadáme ho u Otca a zostávame tam s ním? Spoznávame ho v trpiacich ľuďoch, ktorí sú v našom okolí a zostávame solidárne a oddane po ich boku? Táto obdivuhodná žena, z ktorej Ježiš vyhnal sedem zlých duchov, nás môže mnohému naučiť počas tohto pôstu. Pobádam vás, aby ste i vy hlboko prežili jej skúsenosť Lásky ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Pána a tak ako ona, šírili Jeho prítomnosť slovami a skutkami pri tých najopustenejších ľuďoch.

Váš brat vo svätom Vincentovi,

Róbert P. Maloney, CM
Generálny predstavený

"Zrevidovať k oživeniu"

Otec Fernando QUINTANO
Generálny direktor

Úvod

Toto je názov metódy alebo pracovnej pomôcky, ktorú používa Spoločnosť k dosiahnutiu vytýčeného cieľa: revízia jej Konštitúcií počas budúceho generálneho zhromaždenia. Týmto názvom dávame spoznať dvojitý cieľ, ktorý chceme dosiahnuť: oživenie charizmy v celej Spoločnosti a v každej dcére kresťanskej lásky, ako aj obnovenú formuláciu ich identity s pozornosťou na význam a požiadavky inkulturácie. Konštitúcie sú knihou, v ktorej dcéry kresťanskej lásky predstavujú svoju totožnosť v Cirkvi a hlavný dynamizmus, ktorý im pomáha v živote a začlenení sa do jeho dôb, kultúr a rôznych miest.

Tento článok chce prispieť k dosiahnutiu dvojitého cieľa, ktorý si stanovila Spoločnosť. Predložená metóda je jasná, praktická a výsledky prvej časti ubehnutej dráhy sú uspokojivé. Článok je skôr praktický, preto v ňom nenájdete nič nové. V podstate ide len o zopakovanie obsahu metódy s pridaním vysvetliviek a návrhov na zhromaždenie; predniesli ich generálni predstavení počas stretnutia vizitátoriek v Ríme, v máji 2000.¹ Týmto spôsobom chceme zhromaždiť všetok materiál, aby sme tak dosiahli vedúcu myšlienku. Preto použijeme **symbol putovania**. Každá púť má štyri etapy: miesto **odchodu**, **cestu**, ktorú treba prejsť, **cieľ** púte a **návrat**. Čo

¹ Por. *Ozveny Spoločnosti*, júl-august 2000, 2. časť, str.54-65; 1. časť, str.24-36; 2. časť, str. 66-73. Január 2001, str. 1-16.

obsahuje a vyžaduje každá etapa, aby sme mohli povedať na konci púte, že stála za to?

1. Miesto odchodu

a) "Návrh"

Za východiskový bod môžeme považovať "návrh", schválený Generálnym zhromaždením: *"Nech je vo svetle témy 'Inkultúrácia charizmy vo svete, ktorý sa mení',... vytvorená komisia na revíziu Konštitúcií a Štatútov. Do tejto štúdie nech sú zapojené všetky provincie."* Schválením tohto "návrhu" väčšina členiek zhromaždenia si myslela, že už určila tému na Zhromaždenie r. 2003. Toto sa aj uskutočnilo, hoci tomu mohlo byť ináč.

Zhromaždenie žiadalo menovať komisiu k revízii Konštitúcií a Štatútov. Táto komisia bola vytvorená. Schválený návrh tiež žiadal, aby do tejto štúdie boli zapojené všetky sestry. K splneniu rozhodnutia zhromaždenia mohla sa práca revízie zveriť tejto komisii, ktorá by navrhla spôsob konzultácie všetkých sestier k tejto štúdii. Bolo tiež možné zvoliť iný spôsob práce, napríklad vyhotoviť dotazník, na ktorý by odpovedali všetky provincie, alebo požiadať všetky sestry, aby zaslali návrhy komisii, atď.

Avšak táto komisia zvážila, že najlepší spôsob hlbokého zapojenia všetkých sestier je cesta zhromaždení. Generálna rada prijala tento návrh a poverila komisiu vypracovaním metódy, aby tak uľahčila sestrám cestu. Na návrh komisie bola táto téma a metóda schválená vizitátorkami. A tak sa celá Spoločnosť dnes nachádza pred dôležitou, ťažkou a delikátnou výzvou revízie svojich Konštitúcií. Toto je východiskový bod.

b) Motivácie

Predtým, ako sa pútnik vydá na cestu, je pobádaný dôvodmi, prečo chce púťovať. Vie, kde je cieľ, informuje sa o ceste, programuje rôzne etapy, zabezpečí si všetko, čo bude potrebovať...

Myslím si, že k dôvodom, ktoré viedli Spoločnosť k tejto úlohe, nebol úsudok, že naše Konštitúcie a Štatúty nie sú dobré alebo platné, ale jej citlivosť k niektorým hodnotám a výrazom dnešnej kultúry, ktoré možnože v nich nie sú jasne zachytené, ako napríklad nová úloha ženy v Cirkvi a vo svete, jej väčšia účasť pri rozhodovaní, subsidiarita, decentralizácia, rôzne spôsoby života jednoty Spoločnosti v rôznych kultúrach, atď.

Je možné, že v podvedomí sa nachádzal hlbší dôvod. "Návrh", ktorý dal podnet k revízii, bol schválený v istom kontexte, a ten je dobré si pripomenúť. Zhromaždenie sa zaoberalo témou "inkulturácie charizmy vo svete, ktorý sa mení". Premýšľalo o hodnotách a protihodnotách súčasnej kultúry. Pýtalo sa na črty charizmy, ktoré treba v nasledujúcich rokoch vyzdvihnúť, aby sa mohlo čeliť súčasným a budúcim výzvam. Na záver boli jednoznačne potvrdené podstatné prvky charizmy Spoločnosti a prehlásenie žiť ich s väčšou radikalitou.²

Preto žiadosť o revíziu Konštitúcií treba umiestniť do tohto kontextu. Je to výraz schválený sestrami, ktorý svedčí o potrebe oživiť povolanie a oheň prvotnej lásky, tak ako to vyjadruje záverečný dokument. Názov a úmysel pracovnej metódy sa uberá jedným smerom: "zrevidovať k oživeniu".

Spoločnosť sa cíti pobádaná spolupracovať na novej evanjelizácii, ktorá vyžaduje inkulturáciu ohlasovania Evanjelia a života podľa neho. Spoločnosť na všetkých miestach, kde sa nachádza, cíti sa z toho dôvodu povolaná k hlbšiemu prežívaniu svojej charizmy v rozmanitých kultúrach. Treba rozptýliť pochybnosti a otázky, ktoré môžu vzniknúť u niektorých sestier: Čo chceme? Kde ideme? Budeme mať po tejto revízii dynamickejšie Konštitúcie, ktoré však zostanú verné charizme? Bude naša charizma obohatená o hodnoty novej kultúry, alebo naopak, neoslabia alebo nezmenšia zavedené úpravy s črtami sekularizácie nároky životného programu Spoločnosti?

² Por. *Nový oheň*, I. Presvedčenia, 1. O charizme.

Spoločnosť sa zrodila za účelom nasledovania Krista radikálnym spôsobom obetovaním sa Bohu v službe chudobným. Toto sekulárne povolanie sestry žijú vo svete, avšak nie sú zo sveta. Tento spôsob života musí oslovovať, vyzývať, udivovať; stane sa to len vtedy, keď sa Spoločnosť nenechá unášať ľahkými ústupkami, týkajúcich sa určitých obvyklých spôsobov myslenia a konania súčasnej kultúry.

2. Cesta pred nami

Prijatá metóda označuje nasledujúci proces a jednotlivé etapy cesty až do budúceho zhromaždenia. Je sprievodcom, ktorý označuje cieľ a sprevádza nás na púti. Sprievodný list a úvod poznamenávajú, že ide o "obnovený pohľad" na Konštitúcie, o ich "revíziu", skúmanie "novými očami".

Keď boli schválené, Spoločnosť ich prijala s radosťou, tak isto zo strany sestier bolo ich prijatie vo všeobecnosti pozitívne. Všetky provincie a oblasti venovali čas ich štúdiu a usilovali sa zaradiť ich do Plánov formácie a provinciálnych a miestnych plánov. Ale ako roky prechádzali, možno tým, že počiatočné nadšenie ochablo: stali sa knihou v knižnici, po ktorej siahame, keď potrebujeme informácie a objasnenie niektorých predmetov. Preto jedným z úspechov metódy je, že podnecuje nový prístup ku Konštitúciám.

Prvá etapa cesty trvá od júna 2000 do októbra 2001. Je to dlhý rok určený na štúdium a osobnú úvahu, vzájomnú deľbu a modlitbu z Konštitúcií. "Po prečítaní, meditovaní, modlitbe a porovnaní tohto textu s naším životom, budeme schopné posúdiť potrebné, rozvážne úpravy a prispôsobenia." Z toho vyplýva dôležitosť tejto prvej etapy. Úspech dvoch nasledujúcich bude závisieť od spôsobu, akým prebehla prvá etapa.

Prvý krok, ktorý treba vykonať v tejto príprave, je *štúdium a prehĺbenie* dvoch prvých kapitol, ktoré opisujú identitu Spoločnosti v Cirkvi (K 1.3 až 1.18) a spôsob, ktorým ju dcéry kres-

t'anskej lásky uvádzajú do života (K 2.1 až 2.22). Každá sestra má v tejto etape spoznať a osvojiť si podstatné prvky obsiahnuté v každom čísle alebo odseku. Úvodné výňatky zo spisov Zakladateľov na začiatku rôznych častí kapitoly – niektoré hrubo vytlačené vľavo, iné kurzívou v hornej časti strany – pripomínajú postupne rôzne prvky pôvodnej charizmy, ktoré sú v nasledujúcich číslach predstavené aktuálnejšími a výstižnejšími výrazmi. Čo hovorí text? Na ktorý prvok charizmy sa vzťahuje? Ako ho treba pretlmočiť a vyjadriť dnešnými výrazmi? Účelnosť Konštitúcií nespočíva v opakovaní minulosti, ale v osvojení si ducha a úmyslu Zakladateľov a v ich vyjadrení v meniacich sa dejinných okolnostiach.

Keď sme pochopili text, môžeme prejsť *k ďalšiemu kroku*: osvojovanie sa uskutočňuje vďaka *revízií života*. Dobrou pomôckou je čítanie v prvej osobe; metóda predkladá niekoľko príkladov. Každá sestra sa má usilovať spoznať stupeň vernosti svojho života vzhľadom k životnému programu navrhovanému Konštitúciami, s túžbou dosiahnuť väčšiu harmóniu a súlad medzi ideálom, ku ktorému je povolaná a medzi skutočnosťou. Napokon je potrebné, aby sa nechala premeniť pôsobením Ducha Svätého.

Tretím krokom tejto etapy je *modlitba*, pretože z tohto štúdia a revízie života spontánne vyprýšia k Pánovi naše prejavy chvály, vďaky, odpustenia, prosby, atď. Ak bude revízia prebiehať so zámerom oživenia – čo Boh žiada teraz od Spoločnosti – dcéry kresťanskej lásky budú môcť objaviť a prijať Božiu vôľu v modlitbe a postupne sa nechajú preniknúť a stotožniť so svojím osobitným životným programom v Cirkvi.

Počas tejto prvej etapy komunita sa stretne niekoľkokrát pri komunitných stretnutiach, počas ktorých sa sestry zapoja jednoducho do deľby o svojich osobných skúsenostiach a prejavoch Božej dobroty, ktoré koná v každej jednej z nich, v komunite, v provincii a v Spoločnosti. Za vzor inšpirácie si môžeme vziať *Magnificat* Panny Márie. Deň mesačných duchovných cvičení môže byť vhodnou chvíľou na takéto stretnutia.

K tretej kapitole Konštitúcií (formácia a správa v Spoločnosti) boli navrhnuté otázky. K ich zodpovedaniu treba preštudovať príslušné čísla konštitúcií, ale myslím si, že nie je potrebné držať sa tých istých postupov ako pri predchádzajúcich dvoch kapitolách. Metóda nehovorí nič o Štatútoch. Rozumie sa, že budú brané do úvahy pri štúdiu jednotlivých čísel Konštitúcií.

Bolo by vhodné, aby všetky tieto návrhy k revízii nezvyšovali počet stretnutí. Je ich už dosť. Samozrejme, že si treba nájsť dostatočný čas na osobné štúdium. Ale meditovať Konštitúcie a revidovať svoj život možno konať počas rozjímania. Čo sa týka komunitných pohovorov a slávností, možno využiť čas určený komunitnými plánmi na iné stretnutia, ako napríklad deň mesačnej obnovy.

3. Cieľ

Môžeme tiež hovoriť o dočasných cieľoch: domáce a provinciálne zhromaždenia a konečný cieľ: budúce generálne zhromaždenie.

Keď Generálny otec oficiálne zvolá toto zhromaždenie roku 2003, prípravná etapa bude skončená. Toto zvolanie je predvídané na október 2001. Hneď budú zvolané provinciálne zhromaždenia a naprogramované domáce zhromaždenia.

Tým sa začne čas bezprostrednej prípravy na zhromaždenia. Vo vhodnom čase dostanete tri jasné a konkrétne otázky, týkajúce sa priamo tejto témy revízie Konštitúcií spod zorného uhla inkulturácie.

Keď pútnik prichádza k cieľu, pripomína si motívy, ktoré ho viedli k podniknutiu svojej púte. Cieľom sú zhromaždenia. Prípravná doba je cesta, ktorá k nim vedie. Na konci tejto etapy by bolo dobré, keby ste si pripomenuli motívy, ktoré ste mali na začiatku cesty.

- Ide o revíziu Konštitúcií; je to kniha alebo pravidlo života, v ktorej dcéry kresťanskej lásky predstavujú svoju identitu v Cirkvi a sú pre ne najdôležitejším nástrojom, ktorý im pomáha dynamicky žiť ich evanjeliovo-vincentské povolanie. Táto úloha,

do ktorej ste sa pustili, môže mať dobré výsledky len vďaka veľkej láske k povolaniu a k Spoločnosti. Táto láska k povolaniu a k Spoločnosti chce ich oživiť, aby sa stali prorockejšie a prehladnejšie pre dnešnú kultúru.

- Revízia s cieľom oživenia charizmy sa týka života každej dcéry kresťanskej lásky a jeho zachytenie do Konštitúcií. Proces revízie má byť časom milosti, počas ktorého máme nechať plne pôsobiť Ducha Svätého. Netreba klásť prekážku jeho pôsobeniu tak, že na zhromaždenia pôjdete s vopred ustanovenými pozíciami pokúsiť sa všetko zmeniť alebo uzavrieť sa pred akoukoľvek zmenou. Obidve pozície by stavali prekážky dialógu a rozhovorom, a tým hľadaniu Božej vôle a vzájomnému obohateniu.
- Kritériom k udržaniu, úprave, vloženiu alebo zrušeniu textu bude otázka: Ako môžeme v súčasnosti lepšie vyjadriť podstatné a nemeniace sa prvky charizmy Spoločnosti? Ako máme postupovať, aby päť hlavných charakteristík Spoločnosti žiarili z Konštitúcií ako "svetelné lúče"? K tomu si musí každá sestra, každé zhromaždenie – domáce, provinciálne, generálne – položiť nasledovné otázky: Obsahujú a vyjadrujú súčasné Konštitúcie podstatné prvky charizmy? Dajú sa vyjadriť lepším spôsobom s prihliadnutím na hodnoty nového cítenia súčasnej kultúry?
- Zhromaždenie žiadalo revíziu s ohľadom na inkulturáciu. V tomto prípade to znamená, že Konštitúcie musia zahrnúť najcharakteristickejšie a najbežnejšie hodnoty, ktoré sú schopné ich obohatiť. Musia zrušiť alebo zmeniť to, čo dnes už nie je platné a potvrdiť vlastnosti charizmy, ktoré sú ohrozované falošnými hodnotami dnešnej kultúry. Konštitúcie musia byť platné a použiteľné na celú Spoločnosť. Preto treba, aby obsahovali a jasne vyjadrovali **podstatné prvky**, ktoré identifikujú dcéry kresťanskej lásky: **úmysel zakladateľov, duch, cieľ a osobitosť ich sľubov, prijímanie a formáciu členiek, spôsob vykonávania správy**. Toto musí byť konané s pozornosťou, aby sme nestratili z pohľadu súčasné cítenie k najbežnejším hodnotám

súčasnej kultúry, pretože to je jeden z dôvodov, ktorý viedol k požiadavke revízie. Zvláštnosti rozmanitých kultúr majú svoje miesto v provinciálnych alebo miestnych plánoch a v plánoch formácie.

- Revízia si vyžaduje vhodné prostredie na úvahu o tejto dôležitej téme. Musí byť poznačená pokojnosťou, pretože nám ide o dobro Spoločnosti; slobodou, aby rozdielne názory mohli byť prednesené v jednoduchosti, veď žiaden nebude proti Konštitúciám, keďže ide o revíziu toho, čo je stanovené. Medze tejto slobody budú stanovené všetkým, čo by poškodilo vernosť a životnosť charizmy, alebo by bolo v protiklade s Kánonickým právom.
- Konštitúcie musia skôr motivovať ako ukladať. Vernosť povolaniu spočíva skôr v odpovedi, vychádzajúcej zo srdca, ako v plnení početných predpisov. Jednota v rozdielnosti závisí od úprimného a zodpovedného prijatia podstaty Spoločnosti., od tvorivosti a citlivosti ku kultúrnym rozdielom. Je jasné, že charizma potrebuje predpisovú a právnickú oporu, akú vždy mala. Treba dosiahnuť, aby predpis neudusil ducha, ani nebrzdil cieľ, ktorý sme si vytýčili. Pravidlá a Všeobecné pravidlá Spoločnosti obsahovali od počiatku predpisy. Ale svätý Vincent hovorieval, že boli ako krídla vtákov: *"... každé z týchto pravidiel smeruje k tomu a poslúži vám ako vtáctvu krídla, aby mohlo lietať; áno, dcéry kresťanskej lásky majú svoje pravidlá, ktorými sa môžu povzniesť k Bohu; čím presnejšie zachovávajú svoje pravidlá, tým istejší je ich let."*³
- Zhromaždenie žiadalo, aby do tejto revízie Konštitúcií boli zapojené všetky sestry. Vizitátorky schválili metódu, ktorá podporuje účasť. Každá sestra sa má cítiť aktívnou členkou Spoločnosti a zapojiť sa do tejto úlohy vedome a zodpovedne.
- Konečný cieľ tejto púte bude Generálne zhromaždenie v roku 2003. Návrhy k zmenám, schválené provinciálnymi zhromaž-

³ Svätý Vincent, Coste X., str. 98: Konferencia z 8. augusta 1655.

deniami, budú prichádzať na generálne zhromaždenie. Čo bude schválené 2/3 hlasov generálneho zhromaždenia, bude predstavené Kongregácii pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života. Táto kongregácia má posledné slovo.

Ak bola prípravná etapa dobre vykonaná, uľahčí sa priebeh domácich zhromaždení, pretože v tomto čase bezprostrednej prípravy budú sestry osobne odpovedať jasne a presne na 3 otázky. Keďže ide o predloženie textov, ktoré by sa mohli v Konštitúciách a Štatútoch pridať, zrušiť alebo upraviť, je žiadúce, aby ich každá sestra zaslala písomne. Týmto spôsobom bude domáce zhromaždenie len preberať, diskutovať a hlasovať o predložených návrhoch. Metóda nalieha na dôležitosť motívov, ktoré odôvodňujú navrhované zmeny a zároveň doporučuje stručnosť. Bude sa rokovať aj o iných témach, podľa toho, ako rozhodne provincia.

4. Návrat

Štvrtá a posledná etapa púte je návrat. Je to čas konkretizácie do každodenného života toho, čo sa udialo na ceste a došlo k svojmu cieľu.

Už počas prehlbovania Konštitúcií nastalo určité oživenie charizmy v osobnej a komunitnej rovine. Po ich revízii budú predložené na schválenie Svätej Stolici, čím sa začne štvrtá časť púte, na ktorú sme sa vydali. Predtým prejdeme cestu v smere: od domácich k provinciálnym zhromaždeniam, od provinciálnych ku generálnemu zhromaždeniu a od generálneho zhromaždenia k Svätej Stolici. Pri návrate budeme postupovať podobne, ale v opačnom smere. Otec Maloney už povedal, že po ich schválení bude treba *"rok alebo dva na preklad, rozdelenie, štúdium a osvojenie si zrevi-dovaných Konštitúcií"*.⁴

⁴ Otec Róbert Maloney, *Ozveny Spoločnosti*, júl – august 2000, 2. časť, str. 56.

Spoločnosť si stanovila cieľ zrevidovať Konštitúcie kvôli oživeniu charizmy, ktorý sa stane účinným po návrate z púte. K tomu bude potrebné poznať všetky zavedené zmeny, ich zahrnutie do formačných, provinciálnych a miestnych plánov, atď., pretože Konštitúcie sú dynamizujúcim nástrojom života a poslania Spoločnosti.

Z á v e r

Úmysel tohto článku a prirovnanie k púti – ktoré ho sprevádzalo – je v súlade so slovami generálnych predstavených zo stretnutia vizitátoriek v Ríme, v máji r. 2000.

Generálna predstavená pri otvorení upresnila: *"Oživiť – tak ako nám to naznačuje slovo, neznamená začínať odznovu, ani vylúčiť, čo už jestvuje alebo pohádzať začiatkami, znamená skôr pokračovať v odovzdávaní nového života, schopnejšieho zodpovedať v každej chvíli a pomocou našej charizmy na požiadavky doby. Oživiť znamená odovzdať nový oheň, odovzdať nové nadšenie prvotným hodnotám tak, že si zachovajú svoju silu napriek oslabeniu zapríčinenému priebehom času a novými okolnosťami, v ktorých sa musia rozvíjať. Samotný úkon oživenia by mohol byť prirovnaný k preriedeniu stromu od suchých vetiev, aby mohla miazga prúdiť v nových výhonkoch, naplnených väčšou horlivosťou."*⁵

Rovnako sa spytoval Generálny otec vo svojej prednáške z 19. mája 2000: *"Keď uvažujete nad počtom stretnutí, ktoré sa uskutočnia v budúcich rokoch, je jasné, že tento proces si bude vyžadovať nesmierne vynaloženie času a energie. Stojí to za to? Bude to stáť za to len vtedy, keď vám proces pomôže prehlbiť vaše rozhodnutie pre 'duchovnú cestu' Vincenta de Paul a Lujzy de Marillac: 'Obetované Bohu pre službu chudobným!'"*⁶

Prajem vám a modlím sa za to, aby ste s nadšením pokračovali po začatej ceste. Nech je táto dlhá cesta procesom, pomocou ktorého dôjdete ku skutočnému oživeniu vincentskej charizmy vo vašom živote a Konštitúciách Spoločnosti, ktoré sú knihou vyjadrujúcou vašu súčasnú identitu v Cirkvi. Ak sa tieto veci zrealizujú, slová evanjelia *"nové víno patrí do nových nádob"*, sa stanú skutočnosťou.

Otec Fernando QUINTANO
Generálny direktor

⁵ Matka Juana Elizondo, *Ozveny Spoločnosti*, júl – august 2000, 1. časť, str. 25.

⁶ O. Róbert P. Maloney, *Ozveny Spoločnosti*, júl – august 2000, 2. časť, str.56-57.

Subsidiarita a spoluzodpovednosť vo vedení Spoločnosti

Otec Jaime CORERA, CM
Provincia Saragossa

Ťažkosť: autorita a sesterské spoločenstvo

Autorita je antropologický prvok (pozn. prekl. antropológia – náuka o človeku, o jeho vzniku a vývine, o jeho telesných vlastnostiach a postavení v prírode vzhľadom na ostatné živé tvory). Až na výnimku malých skupín, založených výnimočne na priateľstve, znamená, že každé zoskupenie dvoch alebo viac osôb, združených k dosiahnutiu jedného cieľa, potrebuje istý druh procesu, aby došlo k rozhodnutiam, ktoré zaväzujú všetkých členov skupiny alebo jedného z nich. Autorita má rozhodujúcu moc. Člen alebo členovia skupiny, ktorí ju vlastnia, sú osoby poverené autoritou.

Povedal som, že sa jedná o antropologický výraz. Všetky kultúry bez výnimky rozvinuli mnoho spôsobov udeľovania autority. Usilovali sa poistiť, aby pôsobenie všetkých bolo orientované na dosiahnutie cieľa alebo cieľov, ktoré si vytýčila zorganizovaná skupina. Zdá sa, že ľudská bytosť, od prírody spoločenská, nemôže udržať tento charakter bez toho, aby tu bola určitá autorita, ktorá bdie nad udržaním súdržnosti a smeru skupiny k tomuto cieľu. Tento antropologický prejav je zapísaný od počiatku vo všetkých kultúrach ako konštanta ľudskej prirodzenosti.

Kresťanské zjavenie nezamlčiava a nezrušuje tento prvok, skôr naopak, potvrdzuje a prehlasuje, že pochádza výslovne z Božej vôle. Svätý Pavol píše: *"nieť moci, ktorá by nebola od Boha... kto sa teda protiví vrchnosti, protiví sa Božiemu poriadku."*¹ Toto je fakt, istý

¹ Rim 13, 1-2.

prvok v súvislosti s pôvodom autority v ľudskom živote, princíp, prijatý kresťanskou vierou, stálou doktrínou Cirkvi a teologickou tradíciou.

Vychádzajúc z tejto jednomyseľnosti princípu začínajú vznikať veľmi rozmanité interpretácie, ktoré sa môžu na prvý pohľad zdať čisto teoretické a abstraktné, ale sú veľmi zaujímavé k lepšiemu pochopeniu nasledujúcich myšlienok o spôsobe vykonávania autority v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. "Abstraktná" otázka, ktorá vyvoláva neskoršie rozdiely, je nasledovná: Autorita, je chcená Bohom pre ľudstvo vo všetkých nepredstaviteľných situáciách, alebo len pre ľudstvo, ktoré upadlo do prvotného hriechu? Napríklad: Bola by potrebná autorita v pozemskom raji v malej spoločenskej skupine manželov sformovanej z Adama a Evy pred ich pádom? Bude potrebná autorita vo večnom živote, keď už hriechy ľudstva budú konečne prekonané?

Zaiste, v nebi nebude potrebná žiadna autorita. Čo sa týka Adama a Evy, nepotrebovali autoritu pred pádom, pretože Eva bola darovaná Adamovi nie ako podradnejšia bytosť, ale ako jemu podobná spoločníčka: "...*toto je kosť z mojich kostí a mäso z môjho mäsa*".² Len po páde Eva sa javí podriadená mužovi ako následok hriechu: "... *on bude vládnuť nad tebou*".³ (Tento biblický text v žiadnom prípade nesmie byť použitý, ako to často bývalo po stáročia, na obhajobu nadvlády muža nad ženou, ktorá stále existovala a existuje ešte i dnes v Cirkvi a mimo Cirkvi. Pozri encykliku Jána Pavla II. *Mulieris dignitatem*, č. 10)

Spomedzi rôznych interpretácií na vyššie položenú abstraktnú otázku možno vyzdvihnúť tú najrozšírenejšiu a najpriateľnejšiu neskoršou tradíciou. Pochádza od svätého Augustína a hovorí: autorita pochádza nepopierateľne od Boha, On ju chcel, ale tento prvok nie je použiteľný na hocikakú situáciu ľudstva, ale len pre

² Gn 2, 23.

³ Gn 3, 16.

hriešne ľudstvo. Autorita bola daná ľudstvu Bohom "*propter peccatum*" kvôli hriechu (*De civitate Dei*, 19.15). (Svätý Pavol predchádza myšlienku sv. Augustína. V citovanom odstavci už spomínaného listu Rimanom píše: "*Rob dobre a dostaneš od nej (autority, vrchnosti) pochvalu. Ved' ona je Božou služobníčkou pre tvoje dobro. Ale ak robíš zle, potom sa boj, lebo nie nadarmo nosí meč; je Božou služobníčkou, vykonávateľkou hnevu na tom, kto robí zle.*"⁴

Avšak osoby, vykonávajúce právomoc v Cirkvi, mimo nej, alebo v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, nie sú uchránené od hriechu. Tieto osoby musia odolávať okrem zvyčajných pokušení ešte inému pokušeniu: zlému vykonávaniu autority prijatej od Boha, pretože osoba poverená vedením je len "*nástrojom k spoločnému dobru*", ako je to vyjadrené u svätého Pavla. Samozrejme, čo sa týka spoločného dobra, môže sa stať, že vrchnosť upadne do pokušenia konať dobro použitím svojej moci pre vlastné dobro alebo uškodením druhému.

Častý výskyt týchto pokušení je jasným dôkazom ich existencie v dejinách ľudstva, Cirkvi a tiež inštitúcií, založených svätým Vincentom de Paul. Koniec – koncov, on sám mal skôr pesimistický pohľad na plnenie úlohy vedenia vo svojej vlastnej kongregácii v takej miere, že raz si postťažoval: "*všetok neporiadok prichádza najmä od predstaveného*"⁵ Podobne, ako sv. Augustín, dokazuje potrebu kontrolovať a radiť predstaveným, práve kvôli ich stavu hriešnika: "*Keby boli predstavení bezhriešni a neomylní vo svojich radách, nebolo by to potrebné robiť; ale keďže sú osobami, ktoré môžu zhrešiť a pochybiť a kvôli nedostatku dobrej rady nesprávne sa rozhodovať, nie je správne, aby bol predstavený bez osoby, ktorá by ho napomenula alebo bez poradcov.*"⁶

⁴ Rim, 13, 3-4.

⁵ *Svätý Vincent*, Coste XI, str. 347; List P. Antonovi Durand, predstavenému seminára v Agde (1656)

⁶ *Svätý Vincent*, Coste XI, str. 347; List P. Jánovi Bourdet, predstavenému v Saint-Méen (22.7.1646).

Náš Pán Ježiš Kristus nezrušil to, čo sme nazvali antropologický prvok nutnosti autority (toto tvrdili po stáročia rôzne bludárske skupiny so sklonom radikálne rovnostárskym). Nezrušil ho, ale keďže veľmi dobre vedel, čo je v ľudskom srdci⁷, veľmi vážne nás upozornil na prekračovanie miery a dal nám výstrahu proti zlému užívaniu autority v ktoromkoľvek spoločenstve, ktoré chce byť skutočne kresťanské. *"Králi národov panujú nad nimi, a tí, čo majú nad nimi moc, volajú sa dobrodincami. Ale vy nie tak!"*⁸ Rovnako nie, ak kresťan pozná a prijíma Pánovo učenie, ktoré je radikálnejšie ako antropologický prvok: *"Len jeden je váš Učiteľ, vy všetci ste bratia."*⁹

Tu spočíva problém: Ako zosúladiť v spoločenstve prvotnú, podstatnú hodnotu bratstva a rovnosti a uplatňovanie autority, podriadenej tisícom pokušení nadvlády, ktoré sa usilujú zničiť toto bratstvo? Teoretická odpoveď svätého Tomáša Akvinského je nasledovná: *"Božia moc je to isté, ako jeho dobrota, preto nevyhnutne koná dobre túto moc. Ale u človeka tomu tak nie je, preto nestačí, že vlastní od Boha moc, je treba, aby od neho obdržal aj dobrotu."*¹⁰ Jasne to značí, že k takému dobrému vykonávaniu právomoci ako Boh, treba byť tiež dobrým ako Boh.

Pozrime sa teraz na spôsob riešenia tejto ťažkej otázky v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, aby sme pomohli sestrám, ktoré sú poverené vedením.

Prameň autority v Spoločnosti

Sám Boh je pôvodcom povolania každej sestry a komunitnej podstaty tohto povolania.¹¹ V tomto Božom živote *"ad intra"*, v Najsvätejšej Trojici, má komunita nájsť svoj princíp a vzor: tri rovné osoby, zjednotené vzájomnou láskou. Nie je potrebné, aby vo vnú-

⁷ por. Jn 3, 25.

⁸ Lk 22, 25-26.

⁹ Mt 23, 8.

¹⁰ Svätý Tomáš Akvinský I-II, 2, 4.

¹¹ por. K 2.17.

tornom živote Trojice bola autorita, pretože v nej je všetko v dokonalej jednote a bezhraničnej láske. V teologickom myslení bol prvý pokus ustanoviť medzi tromi osobami určitý druh hierarchie a podriadenosti, ale tento spôsob pohľadu na vec bol rýchle zamietnutý ako bludný (monarchianizmus a subordinacionizmus).

Vzor je vzorom práve preto, aby ho napodobňovali osoby, ktoré nie sú také sväté a múdre ako božské osoby. V pokuse odstrániť slabosti tohto bodu, v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky existuje pomoc autority, ktorá *pochádza od Boha*¹² a vedie k hľadaniu a plneniu Božej vôle so Spoločnosťou a životom každej sestry.¹³

Avšak vždy sa nájde niekto, kto si bude myslieť, že vnútorný život Najsv. Trojice je príliš vzdialený a dosť abstraktný vzor; božstvo v nej je dosť neprístupné niektorým obmedzeným pozemským duchom. Treba uznať, že v tomto spôsobe myslenia je niečo logické. Ale Vtelenie (Boh sám v danej chvíli vzal na seba telo) sprístupnilo, čo bolo na prvý pohľad neprístupné. Ježiš z Nazaretu, dokonalý človek (a nielen zdanlivý, ako to prehlasoval blud doketizmu), poslaný Bohom, vybavený božou mocou nad ľudstvom, zanechal dosažiteľný a možný historický vzor k vykonávaniu tejto božskej skutočnosti, prítomnej medzi ľuďmi, ktorú voláme "autorita". Táto *"sa koná ako služba podľa príkladu Krista Služobníka, ktorý tak miloval svojich, že obetoval za nich svoj život"*.¹⁴ Keďže plnenie právomoci v Spoločnosti pochádza od Boha, musí to byť dielo lásky, ktorým sa prejavuje najvyšší dôkaz lásky, spočívajúci v obetovaní svojho života pre druhých.

¹² K 3. 23.

¹³ K 3.25 a nasledujúce.

¹⁴ K 3.25.

Dôvod existencie autority v Spoločnosti

"Predstavení vedia, že právomoc im bola daná k realizácii poslania Spoločnosti v Cirkvi".¹⁵ Toto poslanie je dielo "lásky Ježiša Krista ukrižovaného, ktorá oživuje a rozpaľuje srdce dcéry kresťanskej lásky".¹⁶ Preto Kristova láska musí byť dušou a vzorom každej autority v Spoločnosti, aby jej pomohla splniť cieľ, ktorý jej určil Boh: "bežať do služby pri všetkých ľudských biedach".¹⁷

Toto je základné poslanie, pohľad, na ktorý sa nemá nikdy zabúdať pri plnení právomoci v Spoločnosti. Spoločnosť nemôže byť považovaná za nejaký organizovaný mechanizmus, ktorého rôzne súčasti sú zameniteľné alebo odhoditeľné, pretože je to dobrovoľné spoločenstvo Božích dcér¹⁸. Autorita im bola daná *"k podnecovaniu vernosti charizme Zakladateľov, k starosti o formáciu a dobro jej členiek",¹⁹* aby stále viac vzrastali vo svojom obetovaní sa pre cieľ Spoločnosti. V tom totiž spočíva zároveň opravdivé dobro každej sestry.

Keďže autorita v Spoločnosti pochádza od samého Boha, jej rozhodnutia zaväzujú svedomie, pretože zaväzujú pred Bohom a nielen pred konkrétnou mocou, ako obyčajnou disciplinárnou požiadavkou, zosilnenou možnými sankciami. Napokon aj priliehavé texty Konštitúcií s touto témou sa vyhli spomienke akéhokoľvek druhu sankcií; pripomínajú len výzvu k zodpovednosti a svedomiu každej sestry. Z toho vyplýva spôsob prístupu k autorite a poslušnosti, ktorý môžeme nazvať úplne "moderný", v súlade s aktuálnym cítením a zámerom dokumentu 2. vatikánskeho koncilu o rehoľnom živote, v článku 3 (por. *Perfectae caritatis*): Spôsob vedenia inštitútov sa má vhodne prispôbiť súčasným fyzickým a psychickým podmienkam rehoľníkov.

¹⁵ K 3.24.

¹⁶ Konštitúcie, str. 1.

¹⁷ id.

¹⁸ por. K 2.8 §6.

¹⁹ K 3.24.

Toto neprichádza samočinne; nebolo tomu tak ani počas mnohých storočí v pravidlách rehoľných rádov a kongregácií. Napríklad, konštitúcie napísané svätou Teréziou, o ktorých nemožno pochybovať, že boli preniknuté evanjeliovým duchom, predvídajú tresty, dokonca niektoré veľmi tvrdé, pre sestry, ktoré by porušili pravidlá. Neznamená to, že by Spoločnosť nebola realistická v otázke slabostí a možných zlyhaní sestier, ktoré sú poverené alebo nie úlohou vedenia. Avšak k náprave porušení text Konštitúcií sa neuteieka k sankciám, ale ku kresťanskej láske a sesterskému napomenutiu, k častým osobným a komunitným revíziám. Tieto sú nevyhnutne potrebné, pretože ide v podstate o zúčtovanie pred Bohom zo svojho vlastného svedomia vo vykonávaní autority a poslušnosti.

Ako treba vykonávať právomoc v Spoločnosti?

"Medzi vami, nech je tomu tak..." Pri počúvaní poučenia nášho Pána, Spoločnosť musí uznať, že *"autorita v Spoločnosti sa koná ako služba"*.²⁰ Nemôže tomu byť ináč ani v komunite, vytvorenej nie z pokrvných zväzkov, alebo uložením občianskych zákonov, ale zo slobodného a dobrovoľného rozhodnutia. Je to komunita, kde všetky členky – tie, čo vykonávajú autoritu a ostatné – sú rovnaké.²¹ Autoritu treba vykonávať s veľkou úctou k spolu-sestrám. Akékoľvek nedocenenie osobnej dôstojnosti sestry, ako napríklad *"táto sestra je neužitočná"* alebo *"táto sestra je hlúpa"*, nenapraviteľne vytvorí sklon vykonávať autoritu autoritatívnym spôsobom. Obidve, najmenej rentabilná a rozumovo najslabšia sestra, sú dcéry Božie, ktorým treba pomôcť rásť *"v slobode Božích detí"*²² a to tým viac, že majú viac obmedzení.

Keďže vykonávanie autority je služba, sestra, ktorej bola zverená úloha autority, musí byť trepezlivá voči pomalým osobám,

²⁰ K 3. 25.

²¹ por. K 2.17 §5.

²² K 2.8 §6.

vždy milá, otvorená k dialógu a počúvaniu, dôverujúca, rešpektujúca všetky sestry, diskrétna a schopná zachovať povinné tajomstvo²³ kvôli úcte k osobám. Autorita v komunite nesmie nikdy uškodiť rovnosti medzi sestrami, preto musí vyhýbať akémukoľvek uprednostňovaniu alebo neoprávneným privilégiám, a tým menej pokušeniu uplatňovať ich pre seba samú. Každdej autorite hrozí stále pokušenie udeliť si privilégiá.

To však nie je jediné pokušenie. Treba sa vyhnúť inému, väčšiemu a ťažšiemu, a to "považovať sa za niekoho", ako sa bežne hovorí; byť dôležitým, mať pocit nadradenosti nad druhými kvôli autorite, ktorú vykonáva. Tomuto pokušeniu sa prakticky nedá vyhnúť a je bežné, že mu osoby podľahnú, či už vo vnútri alebo mimo Spoločnosti a Cirkvi. Ak sa naša vlastná skúsenosť ukazuje nedostatočná, mohli by sme sa poučiť v škole nášho Zakladateľa. Existuje veľmi známy text, v ktorom sa prihovára misionárom, ale dúfam, že sa nikto neurazí, ak ho použijeme pre sestry: *"... už dávno som zakúsil, a vo väčšine je tomu tak, že tento stav prvenstva a vedenia je taký zhubný, že zanecháva vo svojej podstate zlomyselnosť, ničomná a zlorečená úloha; áno, bratia moji, zlomyselnosť, ktorá nakazí dušu a všetky schopnosti človeka tak, že keď je mimo vedenia, musí pozbierať všetku námahu, aká existuje na svete, k podriadeniu svojho úsudku, na všetkom nachádza chybu. Je na poľutovanie! Aké vzbury pociťuje, keď treba poslúchať! Jeho slová, úkony, chôdza a vystupovanie si stále udržia niečo, čím dá pocítiť svoju sebavedomosť, ak nepatrí k mužom (alebo ženám) strávených Bohom; ale, verte mi, bratia, len málo je takých".*²⁴

Ak chceme dobre vykonávať autoritu, bolo by dobré zvážiť strhujúce slová svätého Vincenta de Paul. Tie, ktoré plnia úlohu autority, poučujú o inej nevyhnutnej čnosti, ktorá musí vyplývať z ich postavenia služobníc: pokora. Zakladateľ nám tiež pripomína:

²³ por. K 3.25 §2 a 3.

²⁴ *Svätý Vincent de Paul*, Coste XI., str. 139: Konf. z 1644 o funkciách a úradoch.

"Druhú vec, ktorú vám odporúčam, je pokora nášho Pána. Hovorte často: "Pane, čo som urobil, že musím mať také zamestnanie? Ktoré skutky zodpovedajú úradu, ktorý mi kladú na plecía? Ach, Bože môj! Ak nebudeš viesť všetky moje slová a skutky, všetko pokazím!"²⁵

Všetko toto nehovoríme preto, aby sestra, ktorá je poverená autoritou, bola bojazlivou a nerozhodnou osobou pri rozhodnutiach, ktoré zaväzujú sestry a navyše vo svedomí, ako som to povedal. Mimo opatrení týkajúcich sa Generálneho zhromaždenia, Generálnej rady a provinciálnej rady, v prípadoch, v ktorých Konštitúcie predvídajú nielen radu, ale aj schválenie radkýň, jedine osoba, ktorá vykonáva autoritu je "*zodpovedná za rozhodnutia*"²⁶, a to sa týka sestry služobnice vo všetkých vzťahoch s miestnou komunitou (či už má alebo nie ustanovenú radu). K zaisteniu dobrého chodu spoločného života a dobrého plnenia apoštolských diel má moc rozhodovať jedine sestra služobnica (a samozrejme na vyšších rovinách, generálna predstavená a vizitátorka vo všetkých prípadoch, kedy nie je potrebný súhlas príslušných rád). Skutočné uvedomenie si pokory a nedostatku schopností nemajú v nej vytvárať – hoci môže mať nesmelú povahu – pocit strachu k sestrám alebo z názoru vyšších predstavených; tento strach by ju ochromoval vo chvíli rozhodovania.

Štruktúry sesterskej autority v Spoločnosti

Nejdeme rozoberať štruktúry správy v Spoločnosti; tie sú nám veľmi dobre známe v teórii i v praxi. (V teórii konštitúcia 2.8 obsahuje základ týkajúci sa osôb, ktoré majú autoritu v Spoločnosti DKL, čísla 3.23 až 3.50 sa týkajú osôb, poverených autoritou a orgánov správy. Treba tiež nahliadnuť Štatúty 35 až 60.) Teraz rozvinie podtitul tohto bodu: Ktoré sú štruktúry, ktoré si uložila Spoločnosť

²⁵ *Svätý Vincent de Paul*, Coste XI, str. 346: Upozornenie Antonovi Durand, menovaného predstaveným seminára v Agde [1656].

²⁶ K 3.25 §2; 2.8 §4.

dcér kresťanskej lásky k dosiahnutiu vykonávania právomoci v duchu sesterskej lásky, inými slovami: ako pomôcť sestram, ktoré majú funkciu autority, aby nikdy nezabudli, že nevykonávajú svoju autoritu na "podriadených", ale na sestrách, ktoré obetovali dobrovoľne svoj život Bohu, aby plnili jeho vôľu v Spoločnosti.

Možno sa vám budú zdať nasledujúce riadky príliš "odborné" a málo "duchovné". Mnohí si to myslia o veľkej časti Kánonického práva. Ale v podstate jeho jediným úmyslom je svätosť všetkých pokrstených: "*salus animarum, suprema lex*", najdôležitejší zákon je spása duší. Keby všetci pokrstení už boli svätí, nebolo by treba toľko zákonov, dokonca nebolo by treba žiaden, čo nás vracia k začiatku: zákony a štruktúry autority sú rovnako potrebné aj v takom spoločenstve, v podstate bratskom, ako je Cirkev, aby doplnila "slabosti" tých, ktorí dávajú príkazy, ako aj tých, ktorí poslúchajú. Inými slovami, aby im pomohla stať sa svätými; čo sa nás týka - aby im pomohla splniť cieľ Spoločnosti, ktorý každá sestra prijala dobrovoľne, keď vstúpila do seminára.

"Najvyššia autorita" v Spoločnosti nespočíva v jedinej osobe, ale v kolektívnej štruktúre, ktorá "*predstavuje bezprostredne Spoločnosť*", t.j. Generálne zhromaždenie.²⁷ To je štruktúra sesterského spoločenstva. Keďže je nemožné zhromaždiť všetky členky Spoločnosti na jedno miesto, niektoré sestry, ktoré sú zvolené za delegátky demokratickým spôsobom, zhromaždia sa v ich mene. Ani jedna sestra nie je z neho vylúčená, okrem tej, ktorá by sa sama vylúčila z tejto predvídanej štruktúry "*vydávať štatúty a dekréty pre dobro Spoločnosti*"²⁸, t. j. všetkých sestier.

Okrem výnimky, ktorá sa týka najvyššej autority, to isté môžeme povedať o provinciálnych a miestnych zhromaždeniach. Sú to štruktúry autority, založené na sesterských vzťahoch, ktoré boli ustanovené na pomoc predstaveným pri vedení a braní do úvahy mienky sestier, ktoré nemajú právomoc.

²⁷ K 3.50.

²⁸ K 3.50.

Rady tvoria ďalšiu štruktúru správy s povahou sesterských vzťahov. Nebudeme hovoriť o generálnom a provinciálnom vedení; v Konštitúciách sú opísané veľmi podrobne. Myslím si, že tieto dva typy rád zaistujú dostatočne sesterského ducha pri rozhodnutiach, ktoré zaväzujú sestry. Zastavím sa dlhšie pri domácej rade. Je to veľmi dôležitá téma, pretože sa týka každej dcéry kresťanskej lásky v každodennom živote.

Váhania svätého Vincenta ohľadom miestnej alebo domácej rady²⁹ nedosiahli úspech tejto "štruktúry" za jeho života. Až Zhromaždenie v r. 1985 sa rozhodlo ustanoviť ich vo všetkých domoch. Text Konštitúcií, schválený a platný od r. 1983, predvídal túto domácu radu ako nepovinnú štruktúru: "*Sestre služobníci môže pomáhať domáca rada.*"³⁰ Čo bolo v Konštitúciách ako nepovinné, stalo sa záväzným od tohto zhromaždenia: "*Sestre služobníci má pomáhať domáca rada*", buď je to celá komunita, alebo dve alebo viac sestier. V tomto druhom prípade rozhoduje vizitátorka jej rada "*po konzultácii sestry služobnice a jej spolusestier*".³¹

Nechcem sa dotknúť nikoho, ale mám dojem, že tento jasný dokument zo Zhromaždenia 1985 nebol ešte úplne vzatý do úvahy, aspoň v niektorých domoch viacerých provincií, ktoré poznám. Dovoľte mi jednu bratskú radu: všetky dekréty zhromaždení, aj tie, ktoré upravujú body Konštitúcií, sú dané k plneniu. Navyše, ich posledné číslo pripomína, že majú byť verne zachovávané "*lebo sú pre ne* (pre dcéry kresťanskej lásky) *prejavom vôle Božej.*"³² Božia vôľa, ale aj výslovná vôľa príslušnej cirkevnej autority v tomto konkrétnom prípade, ktorá navrhla úpravu pôvodného textu Konštitúcií, aby prijala požiadavky Kánonického práva, musí byť rešpektovaná. Jasne určuje, že v Cirkvi každý predstavený má mať vlastnú radu.³³ Túto radu nemajú nahrádzať pravidelné stretnutia

²⁹ por. *Svätý Vincent de Paul*, Coste XIII, str. 604: Rada z 5. júla 1646.

³⁰ Š. 56

³¹ Dodatky ku Konštitúciám a Štatútom, Zhromaždenie 1985, str. 9.

³² K 3.60.

³³ Kánon 627 §1.

komunity, predvídané Štatútom 53, pretože Štatút 56 hovorí o domácej rade ako o rozdielnej realite v porovnaní s týmito stretnutiami.

Hoci komunitné stretnutia sú veľmi užitočné a potrebné, netvorí "formálnu" štruktúru. Rady sú niečo iné, pretože majú presnú štruktúru: pravidelné, presne určené dátumy, oznámené vopred, program prejednávanych tém, dialóg otvorený pre všetky sestry, sekretárka, zapisujúca poznámky o všetkých prejednávanych bodoch, kniha zápisníc z rady so zámerom odvolať sa na ne v budúcnosti a tiež splniť na miestnej rovine iné rozhodnutie Zhromaždenia z roku 1985: *"Archív spája s minulosťou a prispieva k zachovaniu pôvodného ducha Spoločnosti. Jeho zachovanie má byť zaistené na všetkých rovinách: miestnej, provinciálnej a generálnej."* Kniha zápisníc z domácej rady tvorí jeden zo základných prvkov miestneho archívu. Menej "formálne" komunitné stretnutia, o ktorých hovorí štatút 53, netreba zapisovať do knihy zápisníc.

Rada vo všetkých rovinách je jednou zo štruktúr, ktorá zaručuje čo najlepšiu hodnovernosť spoluúčasti a spoluzodpovednosti, ku ktorým naliehavo vyzývajú Konštitúcie. Nestačí len povzbudzovať, treba vytvárať štruktúry spoluúčasti a spoluzodpovednosti v každodennej praxi. Ak sa tak nerobí, spôsoby a stupne spoluúčasti a spoluzodpovednosti na miestnej rovine zostanú na ľubovôľu každej sestry služobnice.

Konštitúcie obsahujú ďalšie mechanizmy k zavedeniu pravej spoluúčasti a spoluzodpovednosti: konzultácie, účtovanie v dvoch smeroch "hore" a "dole". Mnohé z týchto konzultácií sú presne určené v Konštitúciách, iné nie sú presne určené alebo vôbec nie sú. Je to pravdivé o "vydaní počtu" komunite sestier poverených právomocou. V Konštitúciách nie je uvedené, že autorita je povinná oboznamovať o svojej správe komunitu (netýka sa to len ekonomických záležitostí, ale aj správy ako takej). Avšak podanie informácií v rámci možností a okolností (niekedy je diskretnosť a tajomstvo nutné) je jeden z najlepších spôsobov, ktoré prispievajú k vykonávaniu autority v sesterskom duchu.

Miestny komunitný plán v existencii Spoločnosti je úplne nový predmet, ktorý by sa mal stať na dlhú dobu jednou z najúčinnjších štruktúr k zachovaniu zmyslu spoluzodpovednosti, spoluúčasti a pravej subsidiarity, o ktorej budem hovoriť v ďalšom bode. Nebudem tu spomínať komunitný plán, lebo Konštitúcie sa o ňom dostatočne rozširujú; s podmienkou, že ich zachováme a neobmedzíme sa len na vypracovanie plánu rutínovým opakovaním s jeho malými úpravami z predchádzajúceho roku. Treba predovšetkým zachovať želanie posledného generálneho zhromaždenia: aby tieto plány boli *"tvorivé, realistické, náročné a zhodnocované"*. Vypracovanie plánu je dielom všetkých sestier miestnej komunity, preto všetky ho majú uviesť do praxe, vždy tak ako treba, za vedenia sestry služobnice. Myslím si, že iná lepšia štruktúra k zaisteniu spoluzodpovednosti, účasti všetkých a náležitej poslušnosti ani nemohla byť vytvorená.

Spoluzodpovednosť a spoluúčasť sú jemné kvety komunitného života, ktoré treba ošetrovať a starostlivo pestovať. V niektorých súčasných tradičných štruktúrach sa zoslabujú. V tradícii a v súčasných Konštitúciách, čo sa týka sestry služobnice, v miestnej rovine, vidieť istý monopol zodpovedností, hoci v malom rebríčku. Všade si na to sestry sťažujú. Zaiste táto sťažnosť závisí často od všeobecného sklonu kritizovať vedúce osoby. Ale v tomto prípade vidieť objektívny štruktúrálny dôvod. Napríklad: Je nutné a nevyhnutné, aby sestra služobnica spravovala hmotné prostriedky miestnej komunity?³⁴ Nemohla by to byť ekonómka, poverená touto správou, pod kontrolou sestry služobnice, tak ako je tomu s veľmi dobrými výsledkami na provinciálnej a generálnej rovine? Bol by to vynikajúci príklad praktickej spoluzodpovednosti vo veľmi dôležitej oblasti, predovšetkým, ak si zväžíme, že spoluzodpovednosť správy majetku je uvedený v Konštitúciách: *"V Spoločnosti je majetok spoločný. Predstavení a spolusestry sú zaň spoluzodpovední."*³⁵ Treba poznamenať, že v tomto prípade sa neuvažovalo o žiadnom

³⁴ por. K 3.45.

³⁵ K 3.54.

mechanizme v miestnej rovine.

Zdá sa mi, že tento nedostatok vyplýva z nezvratnej skutočnosti v Spoločnosti. Po stáročia sestra služobnica mala istý druh monopolu zodpovedností vo všetkých vzťahoch komunitného života. Vždy je ťažké predstaviť si a zmeniť tradičné formy správy, hoci ich všetci považujú za zastaralé. Konštitúcie predstavujú novú formu správy a chcú ukončiť raz navždy so všetkými starými spôsobmi. Právoplatne sú k tomu pobádané novými vzťahmi, ktoré sa dostávajú na svetlo v prospech čo najväčšej účasti všetkých v samotnej Cirkvi, ale tiež aj mimo nej. Je to jeden zo znamení čias, ktorý sa zdá byť jasne inšpirovaný Duchom Svätým. Toto znamenie čias je založené na bratstve a radikálnej rovnosti každej ľudskej bytosti, ako Božieho tvora. Je to zároveň prvok zjavenia a základný princíp spoločného života a správy v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky podľa ich Konštitúcií. Ale ako som povedal, nestačí poznať princíp a povzbudzovať sestry k jeho užitvotneniu, treba ho uviesť do štruktúr, ktoré ho uľahčujú.

Niekoľko slov o subsidiarite. Prvá formulácia tohto princípu v Cirkvi v modernej dobe (hovorím v modernej dobe, pretože v skutočnosti princíp je známy pod inými menami pochádzajúcimi ešte pred stredoveku) sa nachádza v encyklike pápeža Pia XI., *Quadragesimo anno*, z roku 1931, pod číslom 35. Znie takto:

"Je nespravodlivé zverovať na najvyššiu rovinu spoločnosti to, čo môžu vykonať nižšie, podriadené spoločenstvá. Každá činnosť komunity musí pomáhať členom spoločenstva, ale nemôže ich naplno zaujať."

Pius XI. vo svojej encyklike aplikuje princíp subsidiarity priamo na civilnú spoločnosť, ale v dejinách sa tento princíp vytvoril vo vnútornej praxi Cirkvi a jej ustanovizní. Preto musí byť použiteľný predovšetkým vo svojich vlastných organizáciách. Spoločnosť dcér kresťanskej lásky ho musí aplikovať na seba tak, ako to viackrát naznačujú jej Konštitúcie.

Princíp obsahuje dva aspekty: prvý, sformulovaný negatívne, hovorí v skratke toto: autorita v zásade nemá zasahovať do vlastného fungovania nižších rovín. V praxi to znamená, že v Spoločnosti generálna predstavená a jej rada bežne nezasahujú do chodu provinciálnych správ v otázke ich kompetencií, určených Konštitúciami; takisto provinciálna správa nezasahuje do oblastí, týkajúcich sa kompetencie miestnych komunit, tiež určenej Konštitúciami. Obvykle sestra služobnica má nechať sestry pokojne konať im zverené funkcie.

Vo všetkých týchto prípadoch som použil slovo "obvykle" alebo jeho synonymum, pretože druhý aspekt subsidiarity, ktorý je jeho pozitívnu stránkou, spočíva v zabezpečení vhodných prostriedkov vo všetkých rovinách k realizácii ich zodpovedností: dostatočný personál pre rôzne práce domu, vhodné materiálne prostriedky... Jedným z "prostriedkov", ktorý sa požaduje na každej nižšej rovine, je zásah vyššej roviny, keď nižšia rovina nefunguje alebo nie je schopná sama napraviť rozsiahle nedostatky zverenej správy. V týchto prípadoch pravá subsidiarita vyžaduje zásah sestry služobnice u spolusestry, vizitátorky v miestnej komunite, generálnej predstavenej v provincii.

V Konštitúciách sú kompetencie každej roviny presne určené. Je žiadúce, aby sa Spoločnosť vo všetkých rovinách nenechala ovládať spôsobmi intervenčnej správy, patriacej do minulosti a aby ochotne prijala princíp subsidiarity nielen v textoch Konštitúcií, ale aj v praxi. Tento princíp je založený na radikálnych sesterských vzťahoch a rovnosti sestier v slobode Božích detí. Aby táto sloboda vzrastala, je potrebné uvedomiť si dôstojnosť sestier, ich schopnosť iniciatívy, tvorivosti, zmysel k zodpovednosti, zrelosť, a tak raz navždy skončiť s akýmkoľvek prejavom detinskosti, ktorý sa môže zdať niekedy skrytý pod plášťom falošnej pasívnej poslušnosti: "Urobím, čo mi predstavení prikážu."

Nie je správne robiť si ilúzie a nazdávať sa, že táto zmena

pohľadu bude ľahká a rýchla. V prvom rade treba rátať so zdedenými spôsobmi, týkajúcimi sa spôsobu myslenia a konania v minulosti, a preto, ako som už spomenul, bude ťažké zbaviť sa ich. Stále sú tu pokušenia prítomnosti a budúcnosti: túžba zasahovať do chodu nižších rovín, a v týchto rovinách zase pasivita – neodvážiť sa vziať na seba úlohu a riziko rozhodnutí, strach z mienky vyššej autority, ktorú zahrnieme neužitočnými žiadosťami o radu, aby sme boli ochránení, strach z kritik spolusestier. Nebude to ľahké, ale treba sa vydať na cestu. V Konštitúciách je jasne vyjadrená táto požadovaná zmena mentality a praxe. Konštitúcie sú výrazom Božej vôle o spôsobe vedenia v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.

Z á v e r

Konštitúcie dcér kresťanskej lásky chcú byť naďalej verné duchu zakladateľov, ale chcú sa tiež prispôbiť požiadavkám dnešnej doby. V týchto dvoch smeroch sú zrealizované veľmi dobre udržaním vernosti duchu, z ktorého čerpajú svoj pôvod a prispôbením sa dobe, v ktorých platia. Myslím si, že ani pokrokové ženské zmýšľanie by nenašlo v ich textoch nič také, čo by nebolo prijateľné alebo by bolo v protiklade s postavením zrelej a slobodnej ženy.

Ak by sa predsa niečo našlo v komunitnom živote, ktorým žije Spoločnosť dnes, nebola by to chyba Konštitúcií, ale jednej z troch možných, Konštitúciám neznámych príčin: zastaralé zvyky, o ktorých sme viackrát hovorili; slabosti osôb, ktorým patrí právomoc v Spoločnosti; alebo slabosti tých osôb, ktoré túto právomoc nemajú (napríklad, čo sa ich týka, môže to byť pasivita a zbavenie sa vlastnej zodpovednosti). Tak, ako to bolo so starými nádobami, treba sa zbaviť tých zastaralých zvykov, ktoré nie sú zlúčiteľné s novým vínom Konštitúcií. Jediný účinný liek na slabosti osôb s právomocou, zostáva naďalej dobré poznanie ducha a obsahu Konštitúcií, ako aj ich každodenné uvádzanie do praxe.

Otec Jaime CORERA, CM
Provincia Saragosse

Vincentské štúdie

Sardínska provincia (Talianско)

**Kritéria čítania textov svätej Lujzy:
"Kristovo srdce"**Sestra Assunta CORONA
Dcéra kresťanskej láskyPredstavenie odkazu

Obraz, predstavujúci Pána milosrdnej lásky a pečať Spoločnosti.

".. túžila som zasiat' do Ježišovho srdca všetky plody svojej duše a úkony srdca..." (Sv. Lujza de Marillac, Duchovné spisy, A15a, str. 691).

Pravý zmysel slova

Slovo "srdce", (vo francúzštine *coeur* /kör/) veľmi dávny výraz, často používaný v reči západných oblastí, odvodzuje svoj pôvod z gréckeho slova *kerd*, ktoré sa vyslovuje *kard-ia*, a z latinčiny *cor*.

Od staroveku je srdce v prenesenom význame slova považované za motor života nielen fyzicky, ale aj duchovne a rozumovo. Vo všeobecnosti je považované za sídlo pocitov, vášní duše, vôle, túžby, lásky a náboženského citu.

V 17. storočí

Scéna Ježišovho prebodnutého boku v bohatej symbolike Písma podľa svätého Jána vyvoláva mnohoraké interpretácie, dokonca

protirečivé, ktoré od počiatku naplňali literatúru týkajúcu sa Kristovho tajomstva. Pozornosť prvých kresťanov sa niesla k otvorenej rane jeho boku, krvi, vode, atď., ktoré boli od počiatku považované za symboly Cirkvi a sviatostí. Stredovekí mystici hľadali v kontemplácii Kristovho srdca istú a rýchlu cestu spojenia s Bohom s maximálnou pozornosťou k učeniu Cirkevných otcov. Podľa ich príkladu sa pozornosť moderných čias sústreďuje na túto skutočnosť, ktorá nie je výslovne menovaná v Evanjeliu: Kristovo Srdce.

Svätá Margita Mária Alacoque /alakok/ (sestra Navštívenia Panny Márie, z 2. polovice 17. storočia [1647-1690] v Paray-le-Monial /paré l'monjal/), veľká mystička uchvátená tajomstvom Ježišovho Srdca vo viacerých zjaveniach, je spoločne označená za iniciátorku hnutia úcty k Božskému Srdcu. Často sa zabúda pripomenúť, že Ján Eudes (1601-1680) založil v Paríži v r. 1643 kongregáciu sestier Božského Srdca Ježišovho a Srdca Panny Márie. Ján Eudes, priateľ svätého Vincenta a P. de Bérulle, zakladateľa Oratoriánov, rozvinul veľkú úctu k Ježišovi a Márii. Modlitba *Ave Cor*, "Buď pozdravené Srdce Ježišovo a Srdce Panny Márie", datuje z roku 1640. Predtým zložil hodinky k úcte Máriinho Srdca. V čase oratória bol zvyk pozdvihnúť svoju dušu modlitbou: "*Ó, Srdce Ježišovo, žijúce v Márii a skrze Máriu! O Srdce Panny Márie, žijúce v Ježišovi a skrze Ježiša!*" (por. Raymond Deville, Francúzska duchovná škola, Miláno 1990, str. 90-110).

Ján Eudes vyjadril slovom "srdce" pojem, ktorý Pán Olier zvykol nazývať "Ježišova dôvernosť". Od prvej polovice 17. storočia sa úcta k Ježišovmu Srdcu rýchle rozširovala nielen v Paríži, ale po celom Francúzsku a následne v celej katolíckej Cirkvi.

Bolo by veľmi zaujímavé overiť si, do akej miery bola známa u svätej Lujzy úcta k Božskému Srdcu, rozšírená Jánom Eudesom. Pravdepodobne neexistujú dokumenty, ktoré by to mohli s určitosťou dosvedčiť, ale ovzdušie duchovnej horlivosti, ktoré vládlo v Paríži v tej dobe, prenikalo viac otvorené a živé duše, intelektuálne disponované prijať vnuknutia. Duch a duchovnosť svätej Lujzy nemohli zostať necitlivé na duchovné ovzdušie, veľmi blízke jej ci-

tlivej povahe, ktorá rada používala symboly.

V Lujzinej osobnej svätosti

Dôležitosť úcty k Ježišovmu Srdcu je značne dokázateľná z jej spisov, v ktorých používa bez rozdielu výrazy "Duša" alebo "Kristovo Srdce". Podľa zvyku doby srdce pre Lujzu znamená životný pohon, sídlo náklonností, túžby, lásky, atď.

Veľmi známy obraz "Pána milosrdnej lásky" a Pečať Spoločnosti, sú doklady, ktoré najlepšie svedčia o úcte svätej Lujzy k Ježišovmu Srdcu.

Tieto dve známe zobrazenia majú jednu podstatnú identitu. Prvky, ktoré sa stretávajú na dvoch zobrazeniach, majú bohatý teologický obsah. Vyjadrujú silnú duchovnosť našej zakladateľky, úplne zameranej na Božskú prirodzenosť – Lásku, na stav *utrpenia*, ktorému sa chcela Láska podriaďiť, aby k sebe pritiahla všetkých ľudí.

Na pečati Spoločnosti kríž sa nachádza v strede srdca; naopak, na olejovom plátne Srdce ožaruje stred obrazu, na hrudi Pána milosrdnej lásky, akoby chcel naznačiť, že Kristus je alfa a omega celého vesmíru, že Láska je prameň a cieľ všetkých Kristových skutkov v jeho božskom poslaní. Na oboch zobrazeniach Srdce vyžaruje plamene a obidve nesú jasné znaky utrpenia: ukrižovanie, stigmy. Lujza nevidí v kríži nástroj umučenia, ale postavenie, do ktorého uvádza Láska toho, kto sa jej vydá. Jej citová pozornosť sa sústreďuje na osobu Ježiša a na ranu v otvorenom boku. V tejto perspektíve povaha a podstata božej Lásky sa jej javia ako Láska, ktorá sa dáva až po obetu vlastného života za tých, ktorých miluje.

Duchovnosť svätej Lujzy má svoj stred v ukrižovanej Láске. V rôznych stavoch svojho života a v mnohých záväzkoch je stále orientovaná jedinou obavou, jedinou túžbou, jedinou starosťou: dosiahnuť dôverné spojenie s Bohom. Boh nie je ďaleko, aj keď znepokojujúca duchovná noc otriasa najhlbšie city jej bytosti. V stave opustenosti sa jej túžba zosilní, jej pozornosť sústreďuje, chvíľa stretnutia trápi jej dušu. Jej ženské srdce je odteraz ovládané veľkou láskou ku Kristovi: *Caritas Christi urget nos* (Láska Kristova nás pobáda).

Povaha tejto lásky vytvára z Lujzy snúbenku. Téma svadby sa v jej spisoch opakuje a kladie naň veľký dôraz: "... *pri svätom prijímaní sa mi zdalo, že náš Pán mi vnukol myšlienku prijať ho ako Ženicha mojej duše, dokonca že to bude pre mňa ako svadba...*" (Sv. Lujza de Marillac, Duchovné spisy, A 50, str. 702). Svadba zjednocuje citový rozmer s fyzickým. Lujza to poznala zo svojej skúsenosti svadby. Preto používa vrúcne výrazy ako najväčší mystici: "*Počat' Ježiša z lásky, aby bol prítomný v mojom srdci a potom budem už len jemu venovať pozornosť...*" (Sv. Lujza de Marillac, Duchovné spisy, A 9, str. 700)

Odteraz vstupuje Lujza do premieňajúceho spojenia. Podstata jej duchovnej skúsenosti nie je v nestálom, dočasnom obetovaní sa Bohu, ani neupadá do nebezpečnej, podozrivej debaty, ktorý sa chce pokúsiť o skok do prázdna, a tým k neúspechu. Jej skúsenosť je iná:

je pozorná, vzdialená akejkolvek roztržitosti, stišuje sa k počúvaniu, otvára svoje bytie, tak ako Mária k božiemu zrodu. Kvôli tomuto jedinému pokladu nepraje si nič iné. Lujzino zasnúbenie nie je sterilné, nie je zúžené na egoistické potešenie. Prítomnosť Ženícha z nej robí plodnú nevestu, obklopenú deťmi, nerozlučne spojenú s jeho poslaním úplnou deľbou. Služba trpiacemu ľudstvu je miestom, kde prežíva mystickú svadbu. Z toho dôvodu neúnavne vedie dcéry kresťanskej lásky, aby hľadeli na *"chudobných chorých ako na svoje deti, ktorým sú matkami"*. (Svätá Lujza de Marillac, Duchovné spisy, A 46, str. 705)

Keď hľadáme na malú rodinu mladých diev, ktoré túžia tak ako ona, obetovať sa úplne v službe núdnym bratom, realizuje také putá, spájajúce členky Spoločnosti, akoby to boli pokrvné putá: *"Keď ste spolu, myslite na to, že putom vašej lásky je krv, ktorá sa vyliala zo Srdca Ježišovho."* (Svätá Lujza de Marillac, Duchovné spisy, M 69, str. 795)

Vo svetle týchto úvah zdá sa dostatočne jasné, že úcta k Srdcu Ježišovmu v duchovnosti svätej Lujzy de Marillac sa neobmedzuje len na citovú úctu, ale sa premieňa na skutočnú teológiu, ktorá podnecuje bytie a konanie jej osoby.

Aktualizácia

Uprostred kultúry, v ktorej kresťanstvo už neosvetľuje bežnú mentalitu, je potrebné spoznať hlboké dôvody záväzku a viery, aby sme sa nenechali premôcť nedôverčivým ovzduším voči viere v osobného Boha.

Podľa príkladu našej Matky Lujzy de Marillac musíme tiež znova nájsť osobnú vieru. Čítanie jej duchovných spisov vzbudzuje túžbu po väčšom zvnútornení našej viery. Táto viera tvorí explozívnu novosť Kristovho posolstva, na ktorom sa triešti povrchné náboženstvo len formálnych rituálov a magických formúl. Vďaka materskej prítomnosti našej zakladateľky uvedomujeme si, že Boh, ktorého hľadáme, nežije len pri nás, ale nám otvára istú cestu,

aby sme sa s ním stretli. Odkedy kopija prebodla Kristov bok, raz navždy sa nám otvoril prístup k jeho srdcu. Keď prechádzame cez túto ranu, prijímame milosť zostať stále s Ním, s naším jediným Učiteľom. Tu sa naučíme, podobne ako Lujza, múdrosti Kristovho srdca; táto múdrosť ho poučila o každom ľudskom geste. To, čo charakterizuje správanie Ježiša, je odovzdané jeho učeníkom. Jemnosť, tpezlivosť a láskavosť jeho ľudskej lásky nachádzajú príbytok v srdci tých, ktorí sa usadia v jeho Srdci. Správanie každej dcéry kresťanskej lásky, ktorá vnútorne prežíva toto tajomstvo spojenia s Učiteľom, sa rozlíši nie viditeľnosťou jej diel, alebo množstvom a dôležitosťou prác v prospech chudobných, ale jemnosťou jej pokornej a skrytej lásky.

"Nežnosť kresťanskej lásky je sila, ktorá premieňa svet, pretože je v nej prítomný Boh. Nežnosť je vôňa lásky, rodí sa v srdci a naplňuje život svojou radosťou." (Výňatok z homílie P. G. Toscani, v piatok 29. týždňa po Turícach.)

Sestra Assunta CORONA
Dcéra kresťanskej lásky

Aktuality z provincií*Anglicky hovoriace provincie:***Medziprovinciálne stretnutie mladých sestier***(7. – 14. júla 2000)*Sestra Maggie REYNOLDS
Austrálska provincia

Na rok 2000 bolo určené miesto k stretnutiu o úvahách nad sľubmi v provinciálnom dome De Paul, v štáte Albany (New York). Obvykle každé tri roky sa stretnutie koná v jednej z provincií severnej Ameriky. Od 7. – 14. júla 2000 stretli sa tu anglicky hovoriace dcéry kresťanskej lásky z Ameriky, Austrálie, Anglicka, Írska, Škótska a z Kanady, spolu so svojimi formátorkami, na týždeň modlitieb, deľby, štúdia a uvoľnenia. Privítanie a priebeh celého stretnutia zabezpečila **sestra Anna Mária Graham**, radkyňa pre formácie z provincie Albany. Niekoľko týždňov príprav a zariaďovania viedlo k dobre pripravenému programu, s rovnováhou medzi duchovnou náplňou, štúdiom a sesterským uvoľnením. V piatok, **7. júla 2000** privítala skupinu vizitátorka, **sestra Lujza Gallahue**.

V sobotu, **8. júla 2000**, mohli sme sa navzájom lepšie spoznať vďaka rekreácii, ponechanej na výber každej sestry.

V nedeľu, **9. júla 2000**, **sestra Mary Lujza Stubbs** z provincie Normandy predniesla prvú prednášku o sľuboch s témou **služba chudobným**. Najpozoruhodnejšie chvíle tohto výkladu pozostávali z diskusie o otázke "Ktoré služby treba zaviesť, aby sme boli užitočné v pomoci, ktorú poskytujeme chudobným pri ponechaní ich plnej moci

ako vyjsť z nepriaznivej situácie?" Keď im dáme túto možnosť, pomôžeme im vykonať zmeny v ich vlastnom živote. Táto práca vyžaduje priamy pohľad na určité nemoci našej spoločnosti, ako negramotnosť, rasizmus, zneužívanie niektorých produktov, ktoré ničia zdravie, ekonomická nerovnosť... Príznaky týchto nemocí môžu viesť k násiliu v rodinách alebo k ich rozbitiu, s rasovým predsudkom a k nezamestnanosti.

Potom sme uvažovali o príkladoch, ktoré nám zanechali svätý Vincent a svätá Lujza vo svojej službe chudobným a prebrali sme si ich spôsob vloženia talentov organizácie, spolupráce, rozvoja, účasti, obhajoby chudobného, pri ktorých sa nikdy nezaobišli bez modlitby a dôvery v Boha. Spoločne sme si prebrali súčasné moderné služby, ktoré používajú základné metódy hodnotenia, plánovania a zavádzania nám neznámych zariadení. Dôvera svätého Vincenta v Prozreteľnosť nám pomohla pamätať, že zmena nastane vždy v čase, ktorú Pán predvída.

Odpoludnia väčšina účastníčok, vedených **sestrou Loretou Hoag**, odišla do Centra Roarke, kde mali možnosť umelecky predviesť svoj talent, spriadaním vlny a tkaním na rôznych tkáčskych stavov buď individuálne alebo skupinovo, čím si tiež podelili svoje skúsenosti zo služby. Táto jedinečná príležitosť bola vynikajúcim prostriedkom k úvahe nad našimi životmi, ktoré "sa spriadajú" so životom chudobných.

V pondelok, **10. júla 2000**, **sestra Mary Francis Martin** z provincie Albany nám pripravila prednášku na tému **celibát**. Najzaujímavejšie tituly výkladu boli:

- **osobné presvedčenia:** celibát je v prvom rade hľadanie Boha;
- **objasnenie slov:** čistota, celibát, zasvätený celibát;
- **celibát a sexualita:** sexualita je v strede zasväteného života;
- **celibát:** proces: uvedomenie – odlišnosť – samota – integrácia;
- **celibát sa týka vzťahov** s Bohom, so spoločenstvom, s chudobnými;

- **prostriedky k správneému prežívaniu celibátu:** život pravidelnej modlitby, služba, priateľstvá, pravidelné duchovné vedenie, istý zmysel pre humor.

Pri tejto téme sme mali čas na úvahu nad rôznymi otázkami, po ktorých nastala veľmi otvorená a úprimná diskusia v malých a veľkých skupinách. **Sestra Mary Polutanovich** nám ponúkla ďalšiu príležitosť k umeleckému prejavu k vytvoreniu pekných znakov Spoločnosti. Večer sme ukončili návštevou jednej miestnej komunity.

V utorok, **11. júla 2000**, nám **sestra Mary Polutanovich** z provincie Evansville pripravila prednášku na tému **poslušnosť**. Prebrali sme z nej základnú zásadu: "milujúci Boh ma povoláva, aby som sa so všetkými svojimi možnosťami stala takou, akou ma chce mať". Toto zahŕňa štyri prvky: počúvanie, premena, vzťah, odpoveď. Následne sme sa zahľadeli na poslušnosť ako ženy. Kedysi ich formácia od nich vyžadovala, aby boli poslušné a utiahnuté. Ale toto sa veľmi zmenilo a dnes sa od nás žiada, aby sme boli pozornými voči druhým, vedeli ich počúvať, počúvať Boha, boli pripravenými k deľbe svojich myšlienok a skúseností. Ako som bola vedená k počúvaniu v mojej kultúre? Napríklad, poslúcham len a jedine na to, čo sa mi prikazuje? Musíme počúvať, čo Boh od nás žiada. Musíme skúmať vplyvy, ktoré sa nás dotýkajú, aby sme mohli často konštatovať, že sa stávame tým, čím sme skrze cesty, ktoré si nevyberáme. Spoločné hľadanie potrieb chudobných musí byť v centre našej poslušnosti. Premýšľali sme nad nevyhnutnosťou počúvania pri rozhodovaní, zvlášť vo chvíľach odporu, nedbajúc na to, že môže dôjsť k zmene.

Ako prostriedok k vyjadreniu našej modlitby sme predviedli liturgický tanec. Pohyby doprevádzané hudbou, predstavovali poslušnosť. Udávali sme rytmus niekoho iného. Voľné odpoľudnie nám umožnilo premýšľať o vypočutých slovách. Večer sme mali čas na modlitbu pútnika, nazvanú "Labyrint". Je to dávna forma modlitby na úvahu, duchovný rast a uzdravenie.

V stredu, **12. júla 2000**, sestra **Zuzana Baumgartner** z provincie Emmitsburg podala prednášku o **chudobe**. Vyzdvihla v nej výzvy svätého Vincenta a svätej Lujzy k jednoduchosti bytia, reči, bývania, oblečenia, vzťahu k Bohu a k blíznym. Chudoba nie je len vlastnenie alebo nedostatok majetku. Náš vnútorný postoj je veľmi dôležitý k jej správne mu prežívaniu. Chudoba je radikálna pokora, založená na spoznaní, čím sme v skutočnosti - stvorenia pred Bohom, vo všetkom na Ňom závislí. Poďakovali sme Pánovi za svoje dary ale i obmedzenia, ako aj za vzrast v láske a milosti. Chudoba nachádza svoj poklad v Bohu, keď sa delíme o to, čo máme a čo sme.

Všetky prednášky, prednesené počas týždňa, boli výnimočné a aktívne zapájali celú skupinu. Liturgia umožnila skupine vyjadriť sa a mať na nej plnú účasť. Každý deň iná sestra podelila sa s nami o myšlienky z rozjímania o Evanjeliu dňa. Mohli sme skonštatovať, že medzi sestrami máme veľa hudobných talentov. Každý deň bola jedna provincia zodpovedná za prípravu a vedenie ranných chvál a vešpier, ktoré boli vždy veľmi tvorivo pripravené.

Vo štvrtok, **13. júla 2000**, sme boli pozvané na cvičenie sa v **zriekaní**. Od každej sestry sa žiadalo, aby priniesla v obálke "malý poklad" a položila ho do košíka. Následne, každá sestra si vytiahla z neho jednu obálku, čo symbolizovalo, že len dávaním skutočne dostávame. **Pohovor o najzaujímavejších chvíľach** stretnutia tohto týždňa v nás vzbudil mnohé živé pocity. Po ňom sme mali diskusiu o **komunitě**. Toto stretnutie bolo veľmi bohaté, pretože každá sestra sa na ňom živo zúčastnila.

Počas tohto týždňa sestra **Margaréta Barrett**, generálna radkyňa, mala možnosť pohovoriť si s každou sestrou osobitne. Požiadali sme ju, aby sa s nami podelila o svojom "**sne**" o komunitě. Zachytili nás niektoré silné myšlienky: treba, aby sme boli Spoločnosťou žien, hlboko zakorenených v láske k Ježišovi, verných svojej charizme, a aby sa táto láska k Ježišovi sústredila na tých, ktorí najviac potrebujú našu pomoc. Kvalita komunitného života

môže byť vrelá len tam, kde sestry stále vzrastajú v zrelosti a kde sú vzťahy charakterizované hodnotami zrelej osôb, umožňujúcich súlad medzi mladými a staršími sestrami, s pozornosťou voči príznačným rozdielom.

Po obede sme navštívili staršie a choré sestry v Dome svätej Lujzy; porozprávali nám o význame nášho povolania. Záverečná slávnosť sa konala o 16.00 hodine a večer bol pripravený rozlúčkový večierok, ktorý sa všetkým páčil. V piatok, **14. júla 2000** bol deň rozlúčky.

Bol to dobre zorganizovaný "senzačný" týždeň, s rôznymi povzbudzujúcimi príhovormi, kde nechýbalo ani umenie, nadviazanie alebo posilnenie priateľských vzťahov, kde sa upevnilo porozumenie a uvedomenie, že patríme do medzinárodnej komunity. Taktiež liturgické slávnosti boli veľmi živé, diskusie úprimné, povzbudzujúce a rekreácie skutočne srdečné. Odnášali sme si veľa dobrých spomienok!

Ako jediná sestra pred svätými sľubmi z našej provincie prežila som na tomto mieste týždeň nezabudnuteľných skúseností a intenzívnej formácie k príprave na moje prvé sväté sľuby.

Sestra Maggie REYNOLDS
Austrálska provincia

*Rímska provincia (Taliansko)****Rodina oslavuje****150. výročie prítomnosti v Ríme
(9. a 10. decembra 2000)**Sestra Magdaléna CASTRICA
Dcéra kresťanskej lásky*

Pred niekoľkými mesiacmi sa rozšírila vo všetkých domoch dcér kresťanskej lásky Rímskej provincie správa, že počas Jubilejného roku 2000 budeme sláviť ešte ďalšie Jubileum: 150. výročie našej nepretržitej prítomnosti vo Večnom meste.

Postupne sa začal pripravovať program a nadobúdal formu.

Dňa **9. decembra 2000** o 17h30 kaplnka provinciálneho domu je naplnená: mnoho dcér kresťanskej lásky, medzi nimi vzácna prítomnosť talianskej generálnej radkyne, sestry Giovanny Beltrando, lazaristov, vincentských dobrovoľníkov, členov Mariánskej mládeže, Spoločnosti svätého Vincenta de Paul, dobrodincov, správcov, priateľov, známych, atď...

Sestra Beatrice Priori, vizitátorka provincie po pozdravení prítomných, oboznamuje s významom týchto dvoch dní určených:

- k vďake,
- k spomienke
- a k pohľadu do budúcnosti.

Jeho excelencia Mgr. Luca Brandolini, CM, k nám prehovoril bratskými slovami. Vo svojom príhovore sa často vracal k myšlienke, duchu a dielu svätého Vincenta. Pri počúvaní sme si živo predstavili príchod našich prvých sestier do Ríma v roku 1850 a ich verné počúvanie rád, príkladov a vnuknutí nášho zakladateľa. Boli sme preniknuté istotou, že naše sestry, ktoré prišli do Ríma pred 150-timi rokmi, nám verne odovzdali charizmu ako vzácny rodinný poklad.

Slávenie vešpier, na ktorých predsedal Mgr. Vincent Apicella, miestny biskup a veľký priateľ dcér kresťanskej lásky, s ktorými spolupracoval počas mnohých rokov ako farár, začalo liturgiou svetla. Počas spevu prosieb každý prítomný zapálil svoju sviecu a položil pred oltár, a tie čoskoro vytvorili číslo 150. Bol to veľmi pôsobivý pohľad: malé živé plamene, pripomínajúce spomienkové roky, boli osvetlené nespočtými malými gestami dobroty a obohatené svetlom prichádzajúcim od Boha a spojenia s Ním.

Slávnostné vešpery ukončili túto prvú etapu nášho prejavu vďaky.

Ďalší deň, **10. december 2000**, s bohatým programom sa ukazuje dosť náročný.

Sestra Giovanna Beltrando nám odovzdáva pozdravy našej Generálnej Predstavenej, ktorá nemohla prísť medzi nás; pripomína nám našu prácu v tomto meste vo svetle poučení svätého Vincenta, dokumentov Cirkvi a výziev dnešných chudobných.

Otec Luigi Mezzadri, CM, nám predstavil knihu: *Jednoduchý príbeh o dcérach kresťanskej lásky v Ríme*, ktorú napísala k tejto príležitosti sestra Magdaléna Castrica.

Pán Piotr Dziubak, režisér, nám predstavil a potom premietol video s titulom: *Ako vetva mandľovníka*, nahrané tiež z príležitosti týchto osláv.

Na obed v naplnenej kaplnke začína eucharistická slávnosť, na ktorej je hlavným celebrantom jeho excelencia Mgr. Claudio Celli.

Na svätej omši nám nádherne spievajú deti zo zboru "Aliotti" z Arezza.

Pri tejto príležitosti nemôže chýbať blahoprajný telegram Svätého Otca s požehnaním na pergamene!

Čas po obede pred pokračovaním v práci bol použitý na návštevu jednej veľmi peknej výstavy.

Blízka a vzdialená minulosť sa kríži s prítomnosťou. Pred nami sa vyníma kríž – jeho svetlom sa nechali preniknúť naši zakladatelia. Vďaka ich činom a slovám čerpajú dcéry kresťanskej lásky v minulosti a v súčasnosti svoju identitu, spojenie s Bohom a obetovanie seba samých v službe chorým, malým i veľkým, deťom a mládeži v triedach a inde, pri osobách v domovoch dôchodcov alebo vo väzniciach, atď. Zdanlivo sú to podobné situácie, ale predsa rozdielne, pretože každá chudoba má nový vzhľad.

Počas odpoľudnia sme sa odhodlane zamerali na budúcnosť.

Pozorne sme si vypočuli Mgr. Guerina di Tora, riaditeľa rímskej diecéznej "Caritas" a doktora Amedea Piva, povereného sociálnou politikou na rímskej radnici.

Panoráma rôznych druhov chudoby, viac-menej skrytých, odkrýva celý rad rozmanitých ťažkostí. Je to nesmierne veľké pole, ktoré si vyžaduje, aby sme hľadali riešenia, pretože nemôžeme zabudnúť, že sme jedného dňa úplne obetovali svoj život Bohu a našim bratom.

Sestra Beatrice predstavila prítomným miesta a spôsoby našej prítomnosti pri rôznych kategóriách našich bratov, ktorí nás každý deň oslovujú bez oddychu. Dala nám spoznať, že naše cítenie voči výzvam chudobným nesmie nikdy zlyhať. Tak ako svätý Vincent, badáme potrebu konať stále "viac", avšak cítime tiež naliehavú potrebu, aby aj nám pomáhali, pretože ramená strácajú silu. Chceme robiť "viac", ale spoločne, s druhými, ktorí tak ako my sa cítia pobádaní konať, aby sa nikto necítil v zúfalej situácii.

Je 17.00 hodín: sála je prázdna. Tu i tam zostali niektoré skupinky, ktoré cítia ešte potrebu pohovoriť si o zážitkoch týchto dvoch dní. Tváre sú uvoľnené, čo je viditeľný znak, že Pán bol uprostred nás.

Jubileum sa končí, my odchádzame a rozhodne vykračujeme smerom k druhému stretnutiu v roku 2006, kedy budeme sláviť päťdesiate výročie existencie Rímskej provincie.

Sestra Magdaléna CASTRICA
Dcéra kresťanskej lásky

Belgická provincia

**"Každý človek je súčasťou posvätných dejín.
Človek je stvorený na obraz Boží."**

Úvaha o ľudskej dôstojnosti

Komunita v Lessines
Belgická provincia

Tieto slová refrénu francúzskej piesne obsahujú veľa slov a myšlienok, ako: podstatnú rovnosť, slobodu, hodnoty, tvorcu života... Nachádzame tieto dejiny a Boží obraz v činoch? Pripomeňme si ich v niekoľkých životných príbehoch.

Jakub, 40 rokov

Stretli sme sa s ním, ako ležal pri vstupe do kostola, s prekrvenou tvárou; žobral. Zarazilo nás to, boli sme v rozpakoch...

Pozdravili sme ho, podali ruku, prehodili pár slov. Býva v tejto štvrti, je "z rodiny pijanov", ako hovoria..., nie je zlý..., "rozumný", povedal jeden bývalý profesor. Snažíme sa pochopiť...

Postupne atmosféra dôvery umožňuje navrhnúť mu, aby sa obrátil na Pánov svätého Vincenta, ktorí mu môžu poskytnúť stravu, balíček, len aby zostal "triezvy" a nežobral pred kostolom. Obyčajne zmluva je dodržaná. Niekedy sa vracia k bývalému spôsobu života... Jeho pohľad je smutný. Niekedy privedie iného spoločníka v ťažkosti, aby sme mu pomohli.

Jedného dňa jeho sestra nám prišla oznámiť, že ho naši mŕtveho, samého, doma. Záchvat cirhózy pečene ho premohol.

Ohromenie, bolesť, úvaha... Bol teda naozaj vážne chorý! A často súdený, odsudzovaný!

Na jeho pohrebe boli prítomní: jeho matka, niekoľko príbuzných, priatelia z kaviarne (s veľkým vencom), niekoľko farníkov. Na cintoríne jeden muž vypovedal: "Bol to priateľ. Prijal ma k sebe... Čo sa stane teraz so mnou?"

Boli sme veľmi dojatí; závoj z "jeho posvätných dejín" sa zdvihol.

Pani D., sama s deťmi

Bola taká chudobná, že niekedy posielala svoje deti kradnúť potraviny do obchodných domov.

Upovedomili jednu sestru. Ponúkli jej pomoc v tejto ťažkej situácii, len aby deti nechodili kradnúť.

Pomaly táto rodina nachádza – s existenčnými prostriedkami a v dôvere – česťnosť a dôstojnosť.

Jana, asi 70-ročná, v domove dôchodcov

Veľká izba: 3 postele, 3 fotelky okolo stola, 3 "stratené" pani, jedna z nich Jana. Izba je zatvorená na kľúč.

Približujem sa k Jane. Je veľmi schudnutá, pohyby pomalé a strnulé, zamĺknutá, pohľad do neznáma. Niekedy pri objatí otočí hlavou, prchavý úsmev, zriedka nejaké slovo, ktorému dobre nerozumiem.

Iný svet, je to tajomstvo! Keď idem k nej na návštevu, akoby som šla na púť, som celá šťastná pri pohľade na jej žiariace oči, na náznak úsmevu. "Bola pekná, radostná", hovorí mi jej spoločníčka z mladosti.

Každé stretnutie je akoby **úkonom viery**... Obráťte medailu...

U našich Zakladateľov

Aj keď nepoužívajú slovo dôstojnosť, je vidieť, že im veľmi na nej záleží. Niekoľko príkladov:

- Chudobní: naši Páni a Učiteľia.
- Nájsené deti: Božie deti namiesto "deti hriechu".
- Galejníci: sestry budú mať k nim "úctu" a trpezlivosť, hoci druhí s nimi zaobchádzajú ako so zvieratami.
- Roľníkom, ktorým vojny všetko zničili, treba poslať semená.
- Žobrákovi: zajtra budeš jesť chlieb, na ktorý si si zarobil.
- Sestrám: myslite na vznešenosť vášho zamestnania. Ak stretnete odpudzujúceho chudobného, obráťte medailu.

V našich Konštitúciách

Sestry kontemplujú a nachádzajú Krista v srdci a živote chudobných. Božie kráľovstvo je pre nich.

Vidieť Krista v chudobných. Služiť im súciteľne, jemne, srdečne, úctivo a oddane.

V Písme

- Kniha Rút, cudzinka, ktorá sa stáva pramatkou Mesiáša.
- List svätého Jakuba: prijatie bohatého a chudobného človeka. Nepreháňame, ale nevenujeme viac času k prijatiu niekoho, kto je slušný, vplyvný, ako pre žobráka, nevzdelanú, nedbanlivú alebo ukričanú ženu?
- Samaritánka: Ježiš jej vracia dôstojnosť a vedie ju ďalej.

V našom svete, v súčasnosti

Nachádzame v ňom mnoho pozitívneho:

- Všeobecné vyhlásenie ľudských práv a práv dieťaťa,
- Sociálne zákony,
- Kolektívne pracovné zmluvy.

Po negatívnej stránke:

- Porušovanie práv najslabšej vrstvy obyvateľstva (aj u nás)

- V chudobných krajinách: stále väčšia priepasť medzi chudobnými a bohatými, obchod s deťmi, ženami, práca na čierne, prostitúcia...

Pomimo toho,

- Organizácie a jednotlivci bojujú za väčšiu úctu a dôstojnosť: Amnesty International, Acat, Spravodlivosť a pokoj; za väčšiu solidaritu a tvorivosť: Créasol.
- Ľudia sa angažujú: Cardijn, Gandhi, M. Luther King, Romero, Camara...

V Cirkvi

- Sociálne encykliky, počnúc Levom XIII. po Jána Pavla II.
- II. vatikánsky koncil: konštitúcia "Gaudium et spes" o Cirkvi v dnešnom svete.
- Intervencie, ako napríklad Cardijn: "Všetko zlato sveta nemá takú cenu ako jeden mladý robotník." Alebo príklad Dona Helderera Camaru v prospech ľudí vo "favelách", "bezzemkov"...

Kresťania (a vôbec všetci) sú pobádaní budovať civilizáciu lásky.

Poznámky

Čo nám pomohlo

- **Vynaložiť námahu**, ktorá nás viedla k premýšľaniu o našom živote a jeho spojenia so súčasnosťou. Vidieť otázky: pozitívum, nádeje, ťažkosti.
- **Uvedomenie**. Uvedomili sme si, že nepatrné gestá sú dôležité. To znamená: "Ty si pre mňa dôležitý." A my tiež: náš život, naše vzťahy: toto je dôležité!

Čo nám spôsobovalo ťažkosti

- Pustiť sa do toho: nie sme (alebo už nie sme) zvyknuté...
- Usporiadať myšlienky.
- Niektoré prostredia, týkajúce sa drogovaných, alkoholikov, nezamestnaných, Arabov, aj mládeže...

- Pozitívne stránky osoby vidíme často lepšie uprostred jeho problémov. Ale menej chápeme problémy spoločnosti, napríklad spoločenské konflikty. Informácia?... Úvaha?
- Nemáme rovnaký pohľad na spoločnosť, svet, Cirkev.

Metóda

Ako revízia života: vychádza zo života, zo skutočností a postupne sa rozširuje.

Čítaním a meditáciou Evanjelia, spisov zakladateľov, Konštitúcií, cirkevných dokumentov a "udalostí vo svete".

Komunita v Lessines
Belgická provincia

Marec 2001

O B S A H

ŽIVOT SPOLOČNOSTI

Pôst 2001

Otec Róbert P. Maloney, Generálny predstavený 1

"Zrevidovať k oživeniu"

Otec Fernando Quintano, Generálny direktor 6

VINCENSKÉ ŠTÚDIE

Subsidiarita a spoluzodpovednosť vo vedení Spoločnosti

Otec Jaime Corera, CM, Provincia Saragossa 16

Kritéria čítania textov svätej Lujzy: "Kristovo srdce".

Sestra Assunta Corona, Sardínska provincia (Taliano)... 32

AKTUALITY PROVINCÍÍ

Anglicky hovoriace provincie:

Medziprovinciálne stretnutie mladých sestier

(7. – 14. 7. 2000), sestra Maggie Reynolds 38

Rímska provincia (Taliano).

Rodina oslavuje: 150. výročie prítomnosti v Ríme

(9. a 10. 12. 2000), sestra Magdaléna Castrica 43

SVEDECTVO

Belgická provincia:

"Každý človek je súčasťou posvätných dejín.

Človek je stvorený na obraz Boží." Úvaha o ľudskej

dôstojnosti. Komunita v Lessines 47

Na začiatku nového tisícročia***Apoštolský list
Novo millennio ineunte***

Ján Pavol II.

Tento dokument Svätého Otca Jána Pavla II., *Novo millennio ineunte* (Na začiatku nového tisícročia), je veľmi obsažný.

Mgr. Jakub Perrier, biskup z Tarbes a Lúrd, ktorý bol predsedom francúzskej komisie pre Jubileum, pripravil pri tejto príležitosti pracovný program, aby nám pomohol dobre si osvojiť podstatu tohto dokumentu, vydaného po Jubilejnom roku.

Na začiatku nového tisícročia, apoštolský list *Novo millennio ineunte*, od Jána Pavla II., úprava od Mgr. Perrier, Paríž, Vydavateľstvá Bayard/Centurion/Cerf/Fleurus-Mame, "Cirkevné dokumenty", 54 strán, 35,- FF.